

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

САЩ: 4 години с
Барак Обама

3

„Президентът на надеждата“
убедително доказва, че с нищо не
отстъпва на Джордж Буш.Китай –
експериментите
продължават

7

Наближава ли третият ден на
китайското чудо?Великият
октомври

7

„Революцията“ в умовете на ли-
дерите на БСП се изчерпва с лам-
тежа „да си върнат държавата“.

Човекът

8

Започва епохата на зaleza на Ка-
питала. Започва епохата на Чо-
века – такъв, какъвто е в своя-
та същност: разумно същество.

Балканската война

11

България и светът през 1912 г.
хич не приличат на светлите иде-
али на Апостолите на свободата.
Не приличат и днес, през 2012 г.

тема на броя

АНТИСОЦИАЛНА ПОЛИТИКА

Поскъпването

Само преди два-три месеца държавните администратори ни проглушиха ушите с бурните си радости по повод на зърнената реколта – рекордна и по количество, и по качество. Т. нар. „делови среди“ бяха посържани. После тонът и съдържанието на официалните изявления се промени.

Земеделието съществува като човешка практика най-малко от 6000-7000 години. Отглеждането на растения е вървяло ръка за ръка с технологиите за поливане, тоест земеделието е започнало като опит на човечеството да се освободи от пряката си зависимост от климатичните условия и метеорологичните капризи. Днес обаче, след минимум 60 века опит в напояването на земята, медиите огласиха откритието на бизнеса и държавниците, че *засухата в света* намалила селскостопанските реколти. Навярно този аргумент в полза на поскъпването на храните минава като първата глътка вода за едно жадно гърло. Само че дали картината остава същата, ако прегледаме данните на метеоролозите? Ако се сетим, че планетата ни има и южно полукукло, където пролетта е в разгара си и където се намират мощните селскостопански производители като например Австралия и Аржентина?

Въпреки това цените скочиха на световния пазар. Като величина, те винаги се колебаят вълнообразно заради множество фактори, някои от тях обективни. През последните десетилетия обаче най-силно влияние върху цените оказва спекулативният капитал. Някой налива в някаква област пари, особено ако падат съдържателните административни бариели, а за да увеличи печалбата си, надига цените. Амплитудата на колебанията нараства, средният праг се повишава от усилията на спечелилите от ценовото повишение.

Това е глобалното, а сега – локалното. Цените на зърното по световните борси започват да падат, но в България брашното продължи да поскъпва – и то на фона на заклинанията, че „шоково поскъпване няма да има“. Успоредно с тези заявления се приказва и за „скъпите фуражи“. Момент, нали имахме рекордна реколта? Логично и по здрав смисъл е едно общество, дори крайно неосолитарно като нашето, да се погрижи да се запаси с нужните за зимата количества, а излишците да изнася за пари. Не би. Търговците се втурнаха да продават навън всичко. Потребностите на населението от храна са нищо в сравнение с тяхната потребност от за-

» » » продължава на страница 3

ДЪРЖАВНИ ДИВОТИИ

Активни борци

ПРОТИВ ЕКСТРЕМИЗМА И ЗДРАВЯ РАЗУМ

Съдът е един от видовете държавен произвол над гражданите. Доказателството е просто: законите се съста-

вят с оглед защита на интересите на управляващата класа и нейното близко обкръжение, както делово, така и роднинско. Случаите, когато законът брани обикновения гражданин, са страничен ефект от основното им предназначение. Законът пък се прилага от изпълнителната политическо-бюрокраична администрация – и тук виждаме малцинство, което от-

стоява своите привилегии, което върти параграфи и алинеи така, както му изнася в момента, което не се спира и да нарушава нормативите, стига да му е изгодно. Тези нарушения минават метър, както се изразяват любителите на белота. За всички останали нарушители, тоест за „простолудиеето“, на сцената се появява съдът. Съдът се

» » » продължава на страница 4

ДЪРЖАВА И НАСИЛИЕ

Защита на имуществото

Допустимо ли е човек да употреби сила, включително с оръжие, за да се защити от нападение? Разбира се. Докато монополът на насилието е съсредоточен в ръцете на държавата, над мнозинството винаги ще тегне за-

плаха и ще липсват възможности за истинска самоотбрана.

Въпреки погетите за кой ли път политически спорове за падане на ограниченията за самозащита, проблемът опира до имотното състояние.

Протестираха полицаи, искаха по-високи заплати и разрешение за оказване на силови услуги „на частно“. По-високи заплати за какви заслуги? Че „пазят закона“? Кухо оправдание. Служебно ченгелата изпълняват заповедите на началниците си, а началниците – нарежданията на държавата. Про-

» » » продължава на страница 4

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

В Китай още от времето на „великия кормчия“ Мао, проблемът с намаляване броя на „излишните“ се решава по-експедитивно: родители, позволили си повече от едно дете, са заплашени с куршум в тила „за назидание“ или „с еднопосочен билет“ за китайския ГУ-ЛАГ. Някой да е чул добрите филантропи и техните медии да заговорят на тази тема?

„Излишните“ са тези, от които (в условията на разгръщащата се РР) капиталът не може да извлече повече печалби. Те са „бреме“ за бюджетите на пазарните демокрации, които са ги „отлъчили“. Както личи от очебийните и оправдани страхове на ситите, това са хората, които по много и по различни начини заплашват устоите на днешната политическа и социално-икономическа система с едно ново „велико преселение на народите“. Това са огромните, опасни и гладни маси в „Първия“, през руините на „Втория“ до „Третия свят“, които, ако днешното социално и интернационално статукво се съхрани, въпреки цялата му абсурдност, със сигурност ще потеглят от своя „Юг“ към земите на „златния милиард“. Затова господстващите класи от „Севера“ искат да ги „скратят“ с помощта на науката и филантропията, вместо с... Циклон Б.

Тази високотехнологична задача и „доказателствата“ за ненужността, вредността и опасността на мизерстващите милиарди представители на рода Homo Sapiens, са предоставени на професорите от университетските катедри по фармакология, агрогенетика, социална „екология“, народопсихология, социология, политология, полит-„икономикс“ и на „научните“ сътрудници от многобройните институти, занимаващи се с „изследвания“, лабораторни и мащабни експериментирания, с чиято помощ търсят **„окончателното решение“** на здравните, демографски, генетични, витални и пр. проблеми на „излишните“, вместо с... армиите на НАТО и със „си-ните каски“.

ПРОЛЕТАРИАТЪТ

Понятието е въведено от женевския икономист и историк Сисмонди по време на Великата френска революция. Към пролетариата той е отнасял всички бедни, лишени от средства и собственост, живеещи ден за ден.

Маркс, следвайки Родбертус, добавя към определението „доброволната“ и „свободна“ покупко-продажба на работната сила на лишените от средства за съществува-

ние и производство пролетарии. С екстраполация на данни за ръста на английските работници през XIX век той стига до заключение, че те ще се превърнат в болшинството от населението на всяка страна, поела по пътя на капитализма, виждайки в тяхно лице неговите „зробокопачи“ и „строители на научния социализъм“.

Маркс твърди, че централизацията на средствата за производство (в ръцете на капиталистите) и обобществяването на труда (на пролетариите) ще достигнат до точка на несъвместимост с капиталистическата им обвивка и тя ще експлодира. В определен момент капиталът ще изчерпи възможностите си за „развитие на материалните производителни сили, те ще влязат в противоречие със съществуващите производствени отношения между капитал и наеман труд, в резултат на което ще настъпи епохата на социалната революция“. „Класовата борба, която не е мое откритие, ще завърши с установяване на диктатурата на пролетариата, която – уверява Маркс – е преход към премахване на всякакви класи и към общество без класи“, тоест към трансформация на буржоазното общество в социалистическо, в което държавата ще „отмре“, за да „скочим... в царството на свободата“ – го допълва Енгелс. В края на своя живот последният легитимира „легалния марксизъм“, обявявайки, че „скокът“ ще се извърши по мирен начин – с изборната победа на социалдемократическите партии от II Интернационал и реализирането на 10-те точки от програмата на „Манифеста на компартиите“. До съблжимия момент социалдемократическите вождове трябва да пропагандират, да агитират и да организират пролетариите, като избират сред тях и възпитаваат бъдещите... „офицери на революцията“, които „по никакъв начин не трябва да отведат пролетариата на барикадите, по правите улици на големите градове, където тълпите ще бъдат уязвими като мишени за артилерията на врага...“

В резултат на „епичните политически и изборни борби“ на социалдемократическите партии преди, по време на и след Първата световна война последва тяхното абсолютно корумпиране от участието им във властта, както беше предсказал Михаил Бакунин. Вождовете и партиите се превръщат в контрареволюционна сила, която участва в смазването на всеки революционен опит на пролетариата. Те се интегрират напълно в буржоазния елит, което дава основание на Роза Люк-

сембург да заключи с погнуса: „Социалдемократията е вонящ политически труп“.

Не по-блестящи се оказват и резултатите от „революционното завземане на властта“ в Русия през 1917 г. Победите на Ленин, Троцки, Джугашвили-Сталин и компания водят до още по-силното вмириране на марксизма. „Диктатурата на секретариата“ ражда и утвърждава „новата“ експлоататорска класа на държавните капиталисти, бюрократи или номенклатурчици. След дълги и мъчителни перипетии този процес приключва с капитулацията им в Студената война през 1989 г. и последвалите я мутации и метаморфози на партийните дегенерати в социалдемократии и червени буржоа.

Когато е в апогея си, пролетариатът пропуска неповторими възможности, като позволява на двете по-важни разновидности на марксизма да го отклонят от пътя на социалната революция и така катастрофира исторически. Той не успява да премахне държавната организация, нито частният и държавен капитализъм, за да еманципира себе си и да освободи човечеството. Да се твърди, че работническата класа не носи своята отговорност за всички тези резултати, е плътка демагогия, а да се повтаря, като четвъртите интернационалисти до видютияване, след всичко което историята им сервира, че проблемът е в „кризата на ръководството на пролетариата“, тоест в победата на Сталин над Троцки във фракционните борби между болшевиките през 20-те години на XX век, е свидетелство за... мозъчна недостатъчност или идеологическо безсрамие. Сталин и епигоните му са продукт на създадената от Ленин партийна и държавна бюрокрация, утвърдена от Червената армия на Троцки и от палачите на Дзержински. Потиснатите и експлоатираните създават или позволяват да бъдат „представявани“ от такива организации, каквито заслужават, и в замяна получават „харизматични“ овни, които са си избрали сами, оставяйки се да бъдат предадени от тях, измамени и впрегнати в нов ярем или отведени в кланицата.

За изтеклите 150 години от времето на Международната асоциация на труда (МАТ) или на Първия Интернационал, събитията доказват несъстоятелността на повтаряната до втръсване фраза от „Статутите на МАТ“: *„Освобождението на работническата класа ще бъде дело на самите работници“*. Те показват неспособността си да се организират, за да се осво-

бодят. (Испанската работническа класа е донякъде изключение, но „една лястовица пролет не прави“!) По всяка вероятност пролетариатът, въпреки няколкото свои героични, но безуспешни опита да сложи нейния край, ще слезе от сцената на социалната и политическа история на човечеството (както робите и селяните), без да постави своя печат върху нея. Днес е повече от ясно, че в перспективата на ускоряваща се роботронна или научно-техническа революция, ангажираните в наемния труд няма да бъдат „възходящата исторически класа на мнозинството“. Статистиката сочи обратни тенденции. В САЩ преди близо три десетилетия държавното чиновничество надхвърля по брой работниците от индустрията, а „апокрифните“ и неомарксистки теоретици заговарят за „когнитариата“ като заместител. Вместо пролетарии днес в „Първия свят“ расте неугържимо броят на лумпен-пролетариите, а в „Третия“ – и на парииите.

Обобщени данни за количествените и качествени промени и тенденции в развитието на „същинския пролетариат“ в страните с икономики, определящи физиономията на съвременния капитализъм, липсват или са изкривени от произволни амалгами между работници, чиновници и всевъзможни други „нисши слоеве“ на разлагащата се социална тъкан. Съществуват „статистически“ късчета, най-често противоречиви или фалшиви за някои страни, сектори, години или периоди, с които е много трудно, ако ли не и невъзможно, да се построи „пъзелът“ на тази някога „опасна класа“. Издирването, групирането и анализирането на данните, с оглед конструирането на таблици и графики на кривите на извършващите се промени в нейните среди, предполага сериозна колективна работа, за чието финансиране няма да се намерят „фондации“. **Роботронната революция води наемния труд, а с него и капитала към сублимацията им.** (Вижте сборника *„Краят на държавата и капитала“*, Издателство Шрапнел, 2000.) Освен с развитието на РР, броят на „същинската работническа класа“ в Първия свят намалява поради „делокализацията“ на предприятията и на цели сектори от производството в бедните страни от „третия“ и бившия „втори“ светове, където работната сила е много по-евтина, а печалбите – много по-големи.

Въпреки намаляващите по брой наемни работници, те са и ще останат поне до средата на настоящия век важен

сектор от общия фронт на революционните сили срещу капитала и държавността, но трябва да се отчита реалната им роля и тегло сред останалите негови компоненти и да се отхвърли всякаква марксистка демагогия, схоластика и елитарни претенции за хегемония, авангардизъм, вождове, партии ръководители и т. н. „теоретични“ тези, които са абсолютно несъстоятелни и несъвместими със свободата, равенството и братството между хората и народите.

С не по-малка сила казано то важи за **бедните, безимотните и безработните селяни в Африка, Азия и Латинска Америка, които все още са половината от световното население и образуват над 50% от трудовите ресурси.** Включването им в революционния фронт на „опасните класи“ трябва да бъде една от стратегическите ни цели.

БЕЗРАБОТНИТЕ

Според Международната организация на труда (МОТ) безработни са всички над 15-годишна възраст, без работа, но търсещи активно и готови незабавно да започнат да работят. Те са спътник на капиталистическата социално-икономическа система, на нейните неизбежни хронически и структурни кризи, на неутолимата алчност на собствените им за максимални печалби, оправдаващи я с неумолимия закон на конкуренцията, който господства в създадените от тях джунгли.

Днешният повсеместно и все по-бързо увеличаващ се брой на безработните е резултат от глобализацията, миграцията и делокализацията на производствените мощности и техните опустошителни последици – както за страните от „първия“, така и за тези от „третия“ свят – и най-вече следствие от **роботронната революция**, която обхваща постепенно всички сфери на световната икономика.

Статистическите данни за тази категория на „опасните класи“ позволяват да се установи (по косвен път) числеността на работническата класа, процент от която са безработните. Тук също обаче се натъкваме на редица „странности“ в статистиката. Например, според доклад на МОТ от 2008 г., броят на безработните е нараснал за 10 години (от 1995 до 2005) с 25%, като само младите безработни в света (от 15 до 24 години) са 88 милиона, тоест близо половината от всички, макар че те са само 1/4 от общото население. •

(следва)

Поскъпването

» » продължава от страница 1

богатяване. Въпреки добрата реколта, България не е в състояние да се самозадоволи – обратният внос на фураж и храна вече е факт – и то на посъпния установен праг. Населението губи, търговците печелят. Това е логиката на отворения пазар. Държавна намеса и регулация? Моля ви се! Държавата обслужва капитала, не обратното. Освен това, „свободният пазар“ винаги действа в една посока. Когато цените са високи и износьт е изгоден, „единствен пазарът регулира“, а когато цените вземат да падат, айде комбайните на паветата и „субсидии“, „дотации“ и всякакви други непазарни интервенции. Двойният стандарт обърква населението, поражда спорове вместо съпротива срещу самата система на печелене за сметка на задоволяване на елементарните потребности. Само че реално двоен стандарт няма. Стандартът е един – първо богатите да стават по-богати, пък другото – после.

Междувременно основните хранителни продукти – зърното и олиото – се насочват към платежоспособните консуматори. Недостиг на слънчоглед? Глупости. През прозор-

ците на влака се виждат почернели неожънати площи. Те ли вдигат цената на суровината? Ами ожънете я! Не би. Истинският селскостопански производител, онзи който се труди с ръцете си, няма сметка да харчи за жътва – техника, горива, складове. Изкупните цени сякаш нямат нищо общо с тези на борсата. За да покрие всички задължения към държавата, да си върне предишни борчове, както и да плати арендата на едрите земе-владелци (отделен е въпросът откъде се пръкнаха те, при положение че в предишната България земята беше държавна собственост), производителят трябва да остане без никакъв приход за собственото си преживяване. Затова чернеят неожънати площи. За изкупвачите и вносителите това е изгодно. А за нас?

Като стана дума за горивата, те също гонят високи цени. Оттам и енергията като цяло. Колко удобно – още едно оправдание за „позлатените“ яйца, захар, олио и брашно. Дори когато нараства броят производители на енергия, цената на тока пак се качва – с постановление на институции. Отново: където има мегдан за намеса в полза на крайния потребител, такава не на-

стъпва и няма как да настъпи, понеже регулаторите не целят никакво социално равновесие, камо ли справедливост. Нетипичното поведение на цените на храните и енергоносителите през това лято е повече от ясен симптом. Държавата е играч в играта за разпределение на печалбите, за тяхното увеличаване. Не само цените на продукцията влизат като козове във всяко раздаване, тук се използва и широко разтръбяваната „конкурентоспособност на българската икономика“, която наистина от десетилетия насам със зъби и нокти се бори да задържи първото място в Европа отзад напред. Какво толкова произвеждаме, след като страната покрива едва една пета от нуждите си от месо, например? Конкурентоспособността на дело иде от поевтиняването на труда – в прав текст: повече работа, по-малки заплати. Не само в земеделието, навсякъде. За да има увеличение на възнаграждението, държавата и бизнесът предлагат „решение“: съкращаваме работните места, изхвърляме колегата ти, неговата заплата делим за останалите... ако са послушни.

Все пак, без никакви социални подаяния системата не

може да оцеее. Напрежението и недоволството ще оскъпи силовите услуги (заплатите на полицията, „хonorарите“ на мутрите), ще породи загуби от стачки, а пътъом може и да проясни съзнанието на онеправданите, да ги подтикне към обединяване срещу виновниците за осиромашаването. Затова мизерните остатъци от храна (същите хляб и олио) се напомпват с „побобрители“, иначе казано – с боклук. Един от рекламните слогани „салам от месо“ все повече звучи като подигравка. Промяната в качеството на хранителните продукти вече се усеща – и то в посока на влошаване. Лошо хранене – понижена работоспособност. При изискването „да се работи повече“, за което безспир гуднат „приятелите на кожезията“ (преведено на нормален език: приятелите на копанията от европейски фондове) – на какво прилича това? Май на някой „социалистически“ концен-трационен лагер, в който затворниците биват уморявани с бачкане до изнемога плюс намаляващи като качество гажби, без които човек не успява да възстанови силите си и просто угасва.

Неудобно е за сегашните властници да се сравнят дори

с показателите на държавния капитализъм от болшевишки образец. Само отделни техни представители раздухват носталгията по онова минало, цинично наречено „социализъм“. В същото време за първи път от времената на Живков и реставрирания частен капитализъм скъпите зеленчуци и ток обезсмислиха едно традиционно – не от любов към спорта, а от зор в разгара на „социализма“! – занимание на повечето български граждани, каквото беше приготвянето на зимнина. Бурканите вече не си струват усилията. Остават количките за хипермаркети. Зависимостта на обикновения човек с доходи под и около средните от системата става пълна. Повече от две трети от населението рискуват буквално да пукнат от глад, ако гръзнат да си „търсят правата“ пред монополистите.

И така: накъде вървим и защо вървим натам? Нима не става ясно, че си патим от системни недостатъци на капитализма и държавността, които не могат да се отстранят с ремонти, също както хлябозаместителят не става хляб с добавяне на трици? •

Хасан Девринджи

САЩ – 4 години с Барак Обама

Казват, че вече на всички избори в САЩ единият кандидат цял да бъде чернокож, а другият – бял, за да има поне някаква разлика.

От големите надежди, с които лековерният американски консуматор консумира обещанията на първия чернокож президент, не е останало нищо преди началото на втория му мандат. Няма го безвкусно бодрякия агитпроп на плакатите с огромни букви „Надежда“ и „Да, можем!“ от 2008 г. Акцентът на тазгодишната кампания на Обама е жалкото „Не давайте на Ромни да стане президент“. Настроението в единствена-та останала суперсила 4 години след като нейният президент получи Нобелова награда за мир е подобно на настроението във вече бившия СССР 4 години след като и неговият последен тартор Горбачов беше удостоен със същото отличие за превантивната си контрареволуция. Както Горбачов, така и Обама наистина си заслужават сребърниците, защото „удържаха положението“ пред лицето на икономически колапс, който можеше – и все още може – да завърши много по-различно. В друг паралел между двете суперсили от епохата на студената война новият предизборен икономически план на Обама за изхода от задълбочаващата се криза

носи същото съкращение като лениновия НЭП, само че в американския вариант е „Нов икономически патриотизъм“.

От всички мъялви цифри за мащабите на икономическата безизходица на САЩ може би най-лесна за разбиране е статистиката за прибраните от банките жилища на задлъжнелите им обитатели. Въпреки гръмко прокламираните намерения на администрацията на Обама да помогне на закъсали-те собственици на ипотекирани къщи и заделените за целта 50 милиарда долара по т. нар. „План за достъпна промяна на ипотечните условия“, именно в средата на неговото президентстване – през 2010 г. – изхвърлянето на американците на улицата достига рекордния брой от над 1 милион на година. От началото на кризата през 2008 г. досега около 4 милиона ипотекирани жилища са прибрани от кредиторите.

Доскоро, както всяко правителство, така и това на Обама обвиняваше международното положение и предшествениците си, но номерът започна да не минава след като сериозни автори започнаха да издават книга след книга, в която не оставят място за съмнение в това кому всъщност служи Белия дом.

Може би най-смазващата критика в това отношение е

изязлото съвсем наскоро „Измъкване“ на Нийл Барофски – доскорошен главен инспектор на правителството на САЩ за специалните спасителни програми, приети след 2008 г. Както самият автор посочва, само първата от тях – TARP, – на стойност 700 милиарда долара е по-голяма от цялата икономика на Турция, а цялата им стойност в един момент надхвърля 3 трилиона долара – повече от целия държавен бюджет на САЩ. Барофски тругно може да се обвини в някакви пристрастия – бивш прокурор, преследвал наркокартели в Колумбия и финансови измамници в Ню Йорк, освен това е демократ, назначен в последните дни на Буш II, за да продължи и при смяната на боята.

За младия инспектор още през първите месеци на Обама става ясно, че разлика с правителството на Буш не само че няма, ами дори изглежда, че „правителството на надеждата“ е още по-силно решено да налее колкото може повече пари в джобовете на най-големите банки и банкери, без изобщо да се интересува какво става със „средния американец“. По думите на самия автор правителството на Обама „съчетава грубо безразличие към обществения интерес с почти робска сервилност пред Уол Стрийт“.

Споменатата по-горе програма за спасяване на закъсали-те длъжници се проваля с гръм и трясък. Петдесетте милиарда долара, които уж трябва да помогнат на милиони американци да задържат домовете си, създават бюрократичен кошмар, който още повече утежнява положението на длъжниците и скоростта, с която банките ги изхвърлят на улицата. На „разпит“ пред анкетна комисия в Конгреса финансовият министър Тим Гайтнер изплъва камъчето, че всъщност планът никога не е бил да се помага на хората, а просто да се даде поредната финансова инжекция на големите банки, за да могат „в оперативен поряък“ да вземат къщите на 10 милиона семейства. Резултатът разбира се е точно търсеният. Толкова за човеколюбието на Обама и неговия финансов маестро.

Една от големите задачи на Барофски е да изчисли колко точно е извънредната държавна помощ, дадена директно или осигурена по някакъв друг начин – с гаранции, акредитиви и пр. – на закъсали-те корпорации по време на паниката през 2008 г. Окончателната цифра, до която инспекторите достигат, е **23,7 трилиона долара**. На практика правителството на САЩ е ангажирало всички постъпления от данъко-

платците за **10 години напред** (приходната част на бюджета на САЩ е около 2,3 трилиона на година), за да „даде едно рамо“ на банки, застрахователи, автомобилни гиганти и всякаква подобна недосегаема сган. Тези държавни гаранции на практика им позволяват да теглят огромни кредити, които да разиграват точно както им скимне, без никакъв контрол – най-малко държавен. В един от най-интересните разговори в книгата един зам. финансов министър обяснява колко било прекрасно, че държавните инспектори си пиели бирата с шефовете на банките всеки петък вечер. Барофски пише: „... [поради] политическите и процедурни бариери няма вероятност което и да било бъдещо правителство сериозно да посегне на структурата – а оттам и на властта – на най-големите банки... [Те] сега са 23% по-големи, отколкото бяха преди кризата... Рискът в нашата банкова система е сериозно концентриран в тези банки, които вече контролират 52% от всички активи, в сравнение със 17% преди 40 години... Докато има финансови институции с такива размери и връзки, бъдещите тежки кризи – и измъквания на гърба на данъкоплатеца – са просто неизбежни“. •

А. Ванчев

Активни борци против екстремизма

» » продължава от страница 1

състои от назначени от управляващата класа, самите съди принадлежат към привилегированите групи от обществото. Оттук и поговорката „за кокошка няма прошка“. Ясно е каква справедливост могат да раздават. Това, че дори тази си работа вършат небрежно, е отгледен въпрос. Във всеки случай делата, засягащи жизнените, реалните, а не декларираните интереси на управляващите, не събират много прах и се решават еднозначно в тяхна полза.

Някой защитник на така описаната система ще възрази, че избирателите са дали своето доверие на управляващата политическа групировка, а значи са съгласни и с нейните действия в администрирането, законотворчеството и законоприлагането. Без извинения – глупости. В живота ние дори с най-близките си хора, за които главите си на гръвника бихме сложили, имаме разногласия и спорове по какви ли не въпроси. Според каква логика тогава мандатът на властниците следва да бъде толкова тотален? И нужно ли е на обществото да съществува подобно делегиране на пълномощия – еднократно и

за всякакви магарии от страна на овластените? Ето защо анархизмът отрича властническата схема на организация на обществото, ето защо предлага нейна алтернатива: федеративно самоуправление на хората чрез доброволни асоциации за решаване на текущите проблеми и задачи.

Но засега – и докога?! – живеем в рамките на държавността, а значи и в условия на произвол, прикрит с „легитимност“ и уж „всеобща“ правда.

Ето защо съдебната разправа с дяволската гузина ислямски проповедници от „нелегалната религиозна организация“ в Пазарджик не може да има нищо общо нито със здравия смисъл, нито със справедливостта. За обвинените се казва, че изповядват салафизъм, с други думи те отричат светската държава и нейните закони. По този повод верноподаните журналисти вдигнаха вой под надслов „не може да имаш вяра против държавата“. Оттук се натрапват два извода: че вяра „за държавата“ е нещо допустимо и дори задължително; че самото отричане на държавността докарва масовите дезинформатори до истерия, бледо отражение

на чувствата на самите държавници. Уловката обаче е: салафитите не въстават против държавата изобщо, не отричат законността. Просто те искат друга държава – религиозна, както и закони – според светото им писание. „Салафи“ всъщност означава първите три „поколения“ на исляма, най-чистите, предците – някъде до края на VIII, началото на IX век, когато е и най-голямата експанзия на ислямската държава. Затова сегашната държава е враждебна спрямо тях, привържениците на теокрацията са техни конкуренти, нищо повече. За никаква защита на обикновените граждани от „фундаментализъм“ не става дума. Разправия между настоящи властници и кандидати за власт.

В същото време държавата нехае за безобразните деяния на „свещено“служители от други секти, сред които и най-голямата, най-охранената – българската православна църква. Значително по-охранена и по-имотна от пазарджикската „нелегална антидемократична организация“, но също толкова антидемократична. С какво се обяснява подобна снизходителност? Ами, понеже поповете не претендират, поне не толкова

откровено, да изместят държавните чиновници и грабнателите електоралния вот политици, нито да заменят конституцията с вехтите божии заповеди, написани преди хиляди години. БПЦ постоянно показва своята лоялност към властта. Въпреки това, мераци за поемане на лостовете за управление има, те се виждат. Напъването за влагане в системата на държавното образование. Налагане на лицемерните норми на религиозния морал в законите – специално по въпроса за съжителството без брак, евтаназията, формите на творческа изява. Поповите искат същото, каквото искат и имамите, само леко „по-умерено“, „по-традиционно“, а и разполагат вече с привилегии, които не биха искали да загубят. Каква е съществената разлика между православните попове и ислямските проповедници? Никаква. Освен че няма да ги съдят, защото са съюзници и храненици на тази държава. Съдът над ислямските „екстремисти“ ще внесе допълнително напрежение между етносите в страната, нищо повече. Кое то пак е изгодно на управниците, в съгласие със старата рецепта „разделяй и владей“.

Хасан Девринджи

ОЩЕ ПО ТЕМАТА

Ако ставаше с учебници

Срещу половин милион пари от „европейски субсидии“ властта ще пише учебник за съдебните чиновници как да се борят с организираната престъпност. Ако властта, чисто хипотетично, от областта на научната фантастика, би желала да се справи с „организираната престъпност“, без да пише учебници, просто би приравнила саморазправата с мутрите (наркоразпространители, сутеньори и друга папач) към гребно хулиганство. Очевидно няма да го направи, защото самата тя ще попадне под ударите на прякото действие на оцетените и пострадали хора, тъй като на всички ни ва закриля, че и организиращата тази „организирана престъпност“.

Защита на имуществото

» » » продължава от страница 1

извол. Искането за „допълнителна работа“ е искане да превземат „пазара на услуги“, зает в момента от мутрите. Срещу заплащане. Пак произвол – на имашите срещу нямащите.

Разширяването на пределите на „неизбежната самоотбрана“, казват политици от десните и националистическите партии СДС, „Атака“, ВМРО, ще „изиграе ролята на превенция на кражбите, те драстично ще намалят“. Либералните им опоненти възразяват, че ще започнат частно правосъдие и саморазправа и България много лесно ще се превърне в джунгла.

Прави са и едните, и другите. В същото време и едните, и другите бръщолеват глупости.

Ако се гаде на всекиго оръжие за самоотбрана, това ще означава равенство, без оглед на имотното състояние – беднякът също може да бъде нападат, ако не за грабеж, то за заробване да върши нещо, което не желае, например да проституира, да превива гръб на нечия плантация, да пласира наркотици или просто да си наляга парцалите. Такова нещо

нито тоталното въоръжаване, нито „частните услуги“ на полицейски служители ще премахнат обирите на градини, апартаменти, леки коли, чанти и джобове

обаче няма да стане. Логиката на капитализма – „няма безплатен обяд“ – не го позволява.

Ако се приеме вариант полицаите „на частно“ да охраняват гражданите, пак предимство получават платежоспособните, докато поне 70% от населението в тази страна не попада в категорията можели да заделят няколко стотачки месечно за личната си сигурност.

Следователно „частното правосъдие“ е неизбежно и то под формата на неравностойна война между имашите и нямащите. Колкото до „джунглата“, както България, така и светът отдавна са такива. Разорени от монополисти хора попадат в

списъка на бедните, въпреки своите амбиции и трудолюбие. Обратното, тарикати и измамници забогатяват, като получават и защита, и възможността за саморазправа с всеки, който им се оплъчи.

Така че нито тоталното въоръжаване – а пушките и патроните не са без пари, да не бромим таксите за разрешително, – нито „частните услуги“ на полицейски служители ще премахнат т. нар. битова престъпност, обирите на градини, апартаменти, леки коли, чанти и джобове.

Причината за престъпността обаче остава. Едни имат, други нямат. Измежду всички разделящи и насъск-

ващи хората един срещу друг фактори собствеността е най-основната. Разликите в език, вероизповедание или просто мироглед, вкусове и предпочитания – всичко това е преодолимо. Пример за такова преодоляване е спогаждането на бизнеса от различни страни. За съжаление потиснатите маси по-трудно се солидаризират помежду си, твърде лесно са манипулирани по линията на преодолимите различия и то тъкмо защото са бедни, малоимотни.

Та може ли човек да стреля в крадеца, посегнал на имота му? Отговорът е: а защо? Защо, след като е възможна друга форма на владеене на пустата собстве-

ност? Технологичните възможности на съвременната цивилизация и наличните природни и човешки ресурси напълно са в състояние да предоставят всекиму достъп до тези блага, от които има нужда, за да живее и да не пречи на околните да живеят така, както намират за добре. Ако ти се ядат ябълки, влизаш в градината и ядеш, кому би хрумвало да те стреля за това? Няма нужда да ги береш за продан, след като самата търговия се обезсмисля. Няма и мотив да строшиш клоните и да отсечеш гръвчетата, защото догодина пак ще ти се доядат от същите ябълки.

Наглед просто. На дело – дълъг и труден процес по надживяването на предразсъдъците и страховете на собственическата система, дамгосали човешкото съзнание, осакатаили самия разум. Нужно е отначало разбиране, за да се пристъпи към действие за премахване на корена, от който извират безчет проблеми. И към това разбиране спада и ясната преценка, че гримирването и преподреждането на следствията не води до промяна в причината.

Шаркан

Изворче „извън системата“

Че Гевара е казал, че революционерите са водени от силно чувство на любов. Аз все си мисля, че хората, които искат да създадат нов свят, повече ги води чувство на нетърпимост или може би отвращение от света, в който живеят.

Обикновено като стигнат дотам, хората бягат. Всеки си намира някъде утешение. В цинизма, егоизма и презрение то към останалите. В заемането на субкултурна поза със съответната музика, фасони и чупки. В някоя от многобройните църкви – християнски, будистки, та дори сатанински. Системата предлага за всекиго по нещо. Например аз знам едни хора, които обичат да говорят за революция и за *безвластие*, та дори вестник си издават...

Понякога обаче приказките не са достатъчни, за да успокоят човека. Понякога има нужда от действия и хората си вземат багажа и избягват наистина, буквално, за да живеят по-добре. Понякога в толкова големи мащаби, че заселват страни като САЩ и Канада. Повече от милион младежи избягаха от България, за да си търсят късмета другаде. Всички те, макар че рядко се замислят, бягат от държавата – такава, каквато

я познават. За да намерят по-добър живот в една *свободна* или *нормална* държава.

Напоследък обаче се чува за хора, които като че ли бягат още по-далеч. Не от една държава в друга. Те бягат в *друг свят*. Изоставят града, поминават селото и заживяват *екологично, устойчиво, в хармония с природата*. Потърсих такива хора, с надеждата да науча повече за мотивите и практиката им – от чукото те звучат близо до нашите. В края на краищата, ако под носа ни се създава това, от което имаме нужда, защо да си трошим главите да събаряме властта?!

„Родовото имение“ (от тази част от името ми навява някакъв мирис на мухлясал аристократизъм, но пък следващата почти го компенсира) „Изворче“ се намира на югоизток от Елхово, в район, от който хората по правило гледат да се измъкнат. Обаче няколко *семејства* ентусиасти от големия град са се събрали и са решили точно там да си направят екоселище, защото земята била най-евтина. Тръгнали по парадигмата на руския писател от „новата ера“ Владимир Мегре, построили си екокъщи, пуснали си възобновяеми енергийни източници, засадили дръвчета и зелен-

чуци. Звучи чудесно, но когато човек отиде там, оскъдицата го плаши. Къщичките са малки, схлупени и слабо обзаведени, водата определено е проблем, повечето от жителите ги няма и на никои не му е комфортно да зимува там.

По правило екохората не се страхуват от бедността. Едни – защото не я познават. Други – защото сами са я избрали. Страшното на бедността е, че от нея няма измъкване. Ако три поколения преди теб са живели върху пръстта и ти си спестявал цял живот, за да си купиш *модерно* жилище, се страхуваш да не го загубиш. Ако обаче си роден в големия град, работиш на компютър и си живял сред интелектуалци, пръстеният под не ти е по-неприятен от бетонния. Струва ми се, че затова градските чеда успяват да съберат кураж и да напуснат света на индустрията и безотговорната експлоатация на природните ресурси.

Някои бързо се връщат обратно. В подобни неща лесно се правят грешки, особено когато трябва да откриваш топлата вода. Вземаш си земята, защото е евтина – оказва се, че нищо не иска да расте върху глината. Строиш къщата на върха, за да ти

е широко на душата – обаче водата остава на километър от теб, а вятърът ти свири по цели нощи в комина. Продаваш си апартамента в София, парите отиват за модерни екотехнологии, които не са си на мястото върху тоя чукар, и за сондиране, което не стига до вода. За някои хора най-тежкото обаче може би е, че, ако си напълно независим, всяко удобство, всяка мебел, всяка ханка, която получаваш, трябва да бъде изтръгната с труд. Струва ми се, че за мнозина, които „така вярват, че искат да живеят“, това е доста чуждо не само като начин на живот, но и като представя за всичко *екологично*.

Различните екоселища по света са създадени с различни мотиви. Всички те се опитват да бъдат модел за екологично устойчив живот и да задоволят потребностите на живеещите от близост с природата. Някои мотивират потребностите си с вредата от технологиите, други – с идващата епоха на Водолея, трети – с учението на поредния Месия, а четвърти – с подгонването на устойчивите на властта. По нашите земи основният двигател на това движение е „някаква разновидност на Ню ейджа (Нова Ера – б. ред.)“. Затова *бяг-*

ството от нашата цивилизация, пълната независимост от нея е съвсем осъзната цел на участниците. Само че тя е мъчно постижима дори за най-коравите от тях. Трудно се намират хора, поне в България, които успяват да скъсат икономическите си връзки със Системата – един работи понякога в града, друг получава наем от жилището си там, а трети получава дори финансиране от европейски проекти. Може би най-пълният успех в това отношение е на София, която живее в същото екоселище, от което „Изворче“ е част – тя се издържа, като продава собствено ръчно изработвани дребни. Друг съсед на „Изворче“ се е специализирал в изработката на кошери.

Никои от хората, поне с които аз се срещнах, не е избрал пълното откъсване от благата на цивилизацията, за да постигне пълната хармония с природата (любопитно ми е как би изглеждала тя на жителите на околните села...). Но пък онези, които в края на краищата успяват на неочакваните трудности, са по-здро стъпили на земята, отколкото хората биха очаквали от някакви *екожути*. И волю-неволю откриват

» » » продължава на страница 6

БОРБАТА ЗА ОБРАЗОВАНИЕ

Неграмотните

„Шокиращата“ новина, че 40% от 16-годишните българи били неграмотни, което ги правело „неподготвени за пазара на труда“, мина и отмина. Нито е новина, нито съдържа нещо, което би стреснало както властта, така и поданиците ѝ. Властта предпочита да има работа с неграмотни поданици. Второ, покорното население отдавна не тачи образованието като ценност. Трето – тъкмо „пазарът на труда“ най-много се нуждае от работна ръка за еднократна употреба, без квалификация, без претенции. И без това основните производства се намират в Китай, майсторлък за хамалски услуги не се изисква.

Четвърто – никак не е случайно, че почти половината от младежите у нас са неучи. Крушите не падат далеч от дървото. Родителите им нима са по-грамотни? Единствено формално – знаят четмо и писмо. Е, младите пък се оправят с *4etto* и кликмо. Формалната грамотност е изместила действителната, тоест способността за критично и системно възприемане на информацията. Процес, характерен както за частния, така и за държавния капитализъм (упорито наричан от своите привърженици, но и от техните противници „социализъм“) – на капитала не му трябва об-

разовани и личностно развити хора. Пазарната икономика иска послушна работна сила и платежоспособни консуматори на нужни и ненужни вещи и в никакъв случай от хора с воля и виждане за това какъв би трябвало да бъде един нормален живот.

Безпокойството от нарастващата неграмотност от страна на неправителствени организации може и да е искрено, но подходът им издава, че съществена част от „загрижените“ проявяват открито лицемерие. Конференция под надслов **„Равен достъп до качествено образование“** звучи чудесно, но какво правят там „представителите на бизнеса, държавното и местното самоуправление“? Точно те са хората и институциите, заинтересовани от трагичното и хаотично състояние на образованието. Властниците предпочитат електоратът да се трогва и ядосва четейки спортните страници от вестниците, да зяпа под чаршафите на „знаменитостите“, а за вникване в другите проблеми да не му остава умствен капацитет. Именно с тази цел в учебниците и помагалата липсва нужната информация, но за сметка на това са препълнени с излишна, написани са без стил и неразбираемо, а на всички отгоре – скъпи.

Издателски и разпространителски бизнес. Не само у нас е така. Американски учебник по история на изкуството наскоро излязъл без илюстрации, но с цена близо 100 долара.

На този фон плахите предположения на участниците в конференцията, че проблемите възникват поради социално-икономически причини будят единствено горчив смях. Ами да, това са причините. Какъв извод прави конференцията? Никакъв.

По данни от ЮНЕСКО в света има 775 милиона души, които не знаят да четат и да пишат, защото навсякъде властите отпускат твърде малко средства за обучение по начална грамотност, макар че образованието е сред основните човешки права. Всеки пети сред 15-годишните в ЕС, както и почти 75 милиона възрастни, не разполагат с основни умения за четене и писане, което им създава трудности при намирането на работа, пише в доклад на Еврокомисията. Решение? Пак никакво. Старите блянове за „правила на власт“ и „морален капитализъм“. Докога ще продължава тази самозаблуда? Докога пряко страдащите ще вярват на лъжите на заинтересованите мошеници, докога ще им дават „втори шанс“?

Шаркан

ЕСПЕРАНТО

64-ти есперантски конгрес в България

От 6 до 8 септември в читалище „Н. Вапцаров“ в Благоевград се проведе поредният 64-ти конгрес на Българския есперантски съюз (БЕС), на който присъстваха около 100 делегати и гости от цялата страна и съседна Сърбия. От много години есперантистите от гр. Ниш посещават редовно нашите конгреси.

Като цяло конгресът беше добре организиран. В преддверието на читалището наш съдийник беше организиран филателна изложба със стоици марки, лепенки и пликове от писма, получавани от цял свят в продължение на близо век. Изложбата беше доказателство за това колко хора по света използват този прекрасен език.

От доклада на президента на БЕС проф. Божидар Леснов се разбра, че повечето дружества в страната са закрити поради липса на хора и инте-

рес към езика. Добре се представиха малко дружества с добри организатори и собствени клубове като тези в Разград, Гълъбово, Казанлък, Сливен, Русе, Велинград, Пловдив и Шумен.

Съюзният вестник, който излиза през 3 месеца в малък формат има само 139 абоната за 2012 г.

От многото имоти, с които разполагаше съюзът, са останали твърде малко.

Млади хора също почти липсваха. Не се провеждат курсовете за изучаване на езика. Не се води никаква пропаганда чрез средствата за масова информация.

Имаше предложения конгресът да се провежда вече веднъж на 3 години, което означава да се затъне още повече в безизходица. Много делегати призоваха да се обърне по-голямо внимание на провеждането на курсове за изучаването на езика и за подмладяване на състава.

Призовавам нашите млади последователи да изучат този прекрасен и лесен за изучаване език. С това ще си осигурят приятели от цял свят. •

Ал. Наков

ТЕМА НА БРОЯ – ДИСКУСИЯ:

Изворче „извън системата“

» » » продължава от страница 5

неща, които като че ли задоволяват градски жители, треперещи над статута си на *средна класа* и възприемащи доходите си като гаранция за собствената си ценност, са позабравили.

Едното е, че никой не може да живее сам. Захвърлен насаме с природата, никой от нас не може да живее много по-добре от животното, дори да разполага със съвременни технологии (желязната мотика със сигурност е по-нужна придобивка за изхранването от един лаптоп). За всяка по-голяма тежест имаш нужда от човек до теб, за всяка по-сложна операция – от другарска ръка. Тясната специализа-

ция, на която сме привикнали в модерния живот, специалните машини за всеки вид дейност там не вървят. Оставен сам да гради всичко свое, човек успява да оцени по-добре себе си като творец и по-силно хората като подкрепа. Сигурно някои хора имат нужда да поживеят такъв живот, за да осъзнаят доколко невъзможна би била нашата *частна собственост* без невяротната организация и колективния труд на огромния мравуняк, наречен човечество.

Другото неизбежно откритие е, че голяма част от проблемите са общи и изискват общи решения. Водоснабдяване, електричество, пътища – всичко това е много по-лесно и понякога дори неизбежно да се планира и реализира в рамките на цялото селище, колкото и малко да е то. На много хора това разбиране успешно им е ампутирано от Системата и минават години, докато осъзнаят, че нещо се върши дружно, „резултатът е повече от сбора на частите в него“. Ако не искаш да решаваш проблемите си заедно с другите хора, ако не си готов да „се прецакаш“ (както иронично се изразявам аз), да „служиш“ (както се изразиха домакините), да се разправяш, да приказваш, но да устоиш и да

правиш някои неща заедно с другите жители, просто няма да те бъде там.

Някои от хората в екопоселищата не бягат от Системата. Те бягат от хората. От нуждата да се съобразяват с някого. В търсенето за хармония с природата те намират изява на крайния си индивидуализъм, а не път към хармония с хората. Те обаче скоро остават разочаровани.

Успешните проекти за екопоселища са подплатени идеологически. Не можеш да събереш заедно хора, просто за да живеят екологично. Трябва да знаеш защо са заедно и как ще работят заедно.

Убедени, че простото „еко“-намерение не е достатъчно, хората в „Изворче“ гледат своя „визия“ за едно бъдещо селище. В нея са вложени поуки, изведени от практиката – общността е среда за реализиране на личността, решенията се вземат по взаимно съгласие, не по финансовите отношения. Тя няма да направи революция или да промени света. Силата ѝ е във връзката с практиката. Във времента, в които солидарността е празна дума, а взаимопомощта все по-трудно се наблюдава, виждаме, че опитите за живот „извън системата“ сами налагат принципите на

комунизма като необходими условия за оцеляване.

Трудно е за вярване, че подобни начинания биха били икономически устойчиви в нашата страна. Още повече, че в „Изворче“ първа ще се сблъскват с някои проблеми като отглеждането на деца, а някои няма как да бъдат решени без твърде радикални промени, например в местоположението на „имението“. Дори в ембрионалното си състояние обаче екопоселищата са поучителен пример за хора, които се интересуват от свободни или алтернативни общества. Оказва се, че уж отворени, загрижени индивиди имат понякога нерешими

проблеми с чувството за отговорност към общността. Когато държавата я няма, за да поддържа (макар и калпави) решения на някакви общи проблеми, на хората им трябва месеци, дори години, за да осъзнаят нуждите от колективното им решаване. От друга страна солидарните взаимоотношения се оказват единственото решение, което издържа на практическата проверка. Струва ми се, че това ни предсказва едно трудно, но красиво бъдеще.

Запис от разговорите в „Изворче“ можете да видите на сайта на радио ЕРА: era.bg.net.

Златко

ТЕМА НА БРОЯ – ДИСКУСИЯ:

Екопоселищата – самозаблуда или демагогия?

Основният закон на бизнеса е извличане на възможно най-висока печалба от каква да е дейност, което изисква възможно най-ниски разходи. Оттук и разходите за опазване на околната среда се оказват последна грижа. Единствено общественият натиск, от който често се възползва държавата, за да се сдобие с повече лостове за регулиране на икономиката, с което си осигурява приходи за нуждите на чиновничеството и политиките, е причина да се налагат мерки по защита на природата от лакомията на капитализма. Там, където бизнесът развива „зелени технологии“, ситуацията наглед е различна. Например ползването на слънчеви електрически панели е безспорно екологична дейност. Уловката е, че производството на тези панели е свързано със замърсяване, и то немалко. В крайна сметка конкуренцията винаги води до жертване на природата за сметка на производството на стоки. Сама по себе си околната среда не може да протестира, а недоволството на мнозинството хора се потушава с отваряне на нови работни места. Изправени пред избора дали да опазят околната среда, или да останат без препитание, по-голямата част от населението предпочита да замълчи, а често заема страната на бизнеса

и държавата, които разглеждат природата като бездънен кладенец, от който може да се черпи до безкрай, та дори и да се плъве в него.

Оттук следва, че капитализмът, въпреки усилията на природозащитниците, органично не е в състояние да се държи екологично, без да пожертва социалните придобивки.

Значи ли това, че всякаква природозащитна дейност е безсмислена? До голяма степен – да. Запушвайки една дупка в дъното на съвременната цивилизация, не ще спрем възникващите други течове. Целият „кораб“ се нуждае от смяна с нов модел, капиталните ремонти само увеличават броя шевове по корпуса, откъдето всеки момент ще бликне. Затова първостепенната задача е социалната революция, която, освен маса други проблеми, е в състояние да предложи правилните и трайните решения в отношение на използването на природните ресурси, а значи и съхранението на средата на обитаване на множеството видове, сред които и човека.

Въпреки това, всевъзможните екологични инициативи следва да се приветстват, стига те да не се стремят да сътрудничат с най-върлите врагове на природата, каквито са бизнесът и политико-административната власт.

Природозащитните инициативи, тръгвайки от съпротива срещу варварската система за безогледно изплъскване на природните ресурси, естествено би трябвало да преминават в самоорганизиран общности и самоуправление по отношение на екологията, като се съобразяват единствено със своите знания и интересите на сегашните и бъдещите поколения да живеят в здравословна и разнообразна природна среда. Подобна нагласа неизбежно става част от процесите, които анархистите наричат социална революция, защото, за да се съобразяваш със своите знания и интересите на човечеството, означава да отхвърлиш напратването от бизнеса и държавата – то е техен интерес и изгода на малцинства, чиито реален лозунг е „след нас и по-топ“.

Затова едно екопоселище преди всичко би трябвало да се основава върху принципите на солидарността, справедливостта и равенството, да осигурява най-голяма възможна за конкретните условия свобода за своите жители, да има механизъм за колективно вземане на решения въз основа на най-пълно и доброволно съгласие.

Следователно, отношенията вътре в селището не бива да копират под никаква фор-

ма парично-стоковите, конкурентните и собственическите отношения на „външния“ свят на печалбарство и екоразбойничество.

Екопоселищата трябва да образуват мрежа за взаимопомощ и взаимодействие, по модела на отношенията между жителите на всяко едно селище. И отново – без собственост, без търговия, без йерархия.

Една такава инициатива би привлякла загрижените за бъдещето на околната среда хора, би ги поставила в условия на практикуване на свобода и самоуправление, което върви ръка за ръка със „свободата на духа“, защото колкото и да е свободен нечий дух, ако в реалността е принуден да постъпва под натиска на външната принуда, неговата „свобода“ не струва повече от залягалка.

Тази инициатива са самоорганизиране обаче не бива да привързва човек към избраната за селището територия с оковите на собствеността. Мрежата екопоселища, ако не се разглежда като инструмент за въздействие върху цялото общество, върху „кораба“ на съвременната цивилизация, ще последва печалната участ на израелските кибуци и други комуни, интегрирани в капиталистическата система, превърнати в нейни съучастници, но и места за доброволно зат-

ворничество на недоволните, които всред обществото биха създавали неудобства.

Така скицираните екопоселища не могат да бъдат място за бягство от господстващите обществени отношения. Не може да бъдат средство за намиране на „зона на зрячача“, останала поради редица причини извън вниманието на властите и бизнесмените. Тя няма да остане задълго такава. Ако не легалният бизнес, то престъпните групировки, пак бизнесмени, просто без достатъчно дебели връзки с политическата класа, рано или късно ще прояви интерес към ресурсите на екопоселището, след което ще наложи свой контрол над него, за да спазва основния закон на капитализма – извличането на печалба. Екопоселищата не могат да останат като трайни островчета на свобода и чиста природа след океана несвобода и промишлени бунници. В най-добрия случай блянове за това, че човек може да се „скрие от системата“, представляват тежка форма на наивност. Една крачка до глупостта, от която не са застраховани дори интелигентните и образованите. В най-лошия – имаме работа с демагози, които експлоатират една добра идея, за да останат от нея само красивата обвивка. •

Шаркан

ГОЛЯМОТО ЧУДО

Китай – експериментите продължават

Много се пише за „икономическия бум“ на Китай, постоянно високия икономически растеж, заплащан с потта (а понякога и с кръвта) на повече от милиард китайци и стотина милиона души от „националните малцинства“. Китайската управляваща мафия изостава от американската само по размера на икономиката, която контролира. За сметка на това китайците изнасят повече стоки от всички други – около 10% от световния износ. При това другите големи износители изнасят предимно технологии и природни богатства, а Китай – човеко-часове под формата на евтини промишлени стоки. Според прогнозите на различни специалисти след двадесет години китайските граждани ще могат да харчат наполовина колкото американските, а китайското правителство ще контролира толкова могъща икономика, колкото американското.

Засега „отговорните другари“ в Пекин кротуват и се задоволяват с ролята на надзиратели в най-голямото трудово-възпитателно обществено в света, но ситуацията вече се променя. Те разширяват икономическите и политическите си взаимодействия както с преките съседи, така и с

режими, противници на хегемонията на САЩ, като Иран и Венецуела. От своя страна други правителства в региона (като това на „социалистическа република“ Виетнам, Индия или Индонезия) се стремят да заемат мястото на Китай като предложат още по-евтин добитък на международния „трудов пазар“.

Дори ако САЩ се опитат да спрат разрастването на Китай, например чрез контрола върху енергийните ресурси в региона, те просто ще ускорят изострянето на отношенията. Историята не помни случай, в който една държава на банда да отхвърли възможността за заграбване на по-голям дял от баницата – повод винаги се намира, бил той „преместването на българското тържище от Цариград в Солун“ или „войната срещу световния тероризъм“.

Разбира се, „народоосвободителната армия“ все още не може да застраши сериозно военната хегемония на САЩ по света, но сигурно би могла да блокира успешно инициативи в региона около Китай, както това се случи в Корея и Виетнам. Тя разполага с около 1/7 от военния бюджет на САЩ и с около 3 милиона бойци, предани кадри на Партията-държава.

Нарастването на икономическата и военната сила на Китай става паралелно с нарастването на вътрешните проблеми на държавата. Самите китайски икономисти признават, че „успехът се дължи на това, че 300 милиона души се възползват от евтиния труд на един милиард“. Разликите между регионите са огромни. На 200 километра от Пекин менюто на селяните е купа зеле и чиния картофи, докато в скъпите ресторанти на столицата с цената на една вечеря в селата живеят месеци наред. Селяните масово мигрират към търговските и промишлените центрове, където след източителния работен ден „поне могат да излязат и да си хапнат шишчета“. Престъпността сред младите в големите градове е относително висока поради недостига на стабилни работни места.

На другия край на пирамидата китайските „ръководни кадри“ трупат богатства дори в ролята си на частни лица. „Бъдещият водач на страната“ Си Цзинпин е представян като скромнен служител на народа, (в „народната република“ това значи, че живее в служебен апартамент, използва служебна кола и не се стреми към удобства). Състоянието

на семейството му обаче според Блумбърг е почти 2 милиарда долара в акции и дялове от различни фирми. Наследниците на „ръководните кадри“ в ККП са с образование и бизнес в чужбина, западните им другарчета на шега ги наричат „червени принцове“ и нямат нищо против да делят с тях печалбата от труда на близо милиард дресирани работници.

След японската окупация и гражданската война Партията подлага китайския народ на жестоки експерименти. По време на „Големия скок напред“ десетки милиони китайци умират от глад за 3-4 години, между един и два милиона са екзекутирани като контрареволуционери. По време на „културната революция“ и последвалите я фракционни борби в Партията 36 милиона души са репресирани, а около милион са екзекутирани. Новите кадри, които поемат „кормилото“ след смъртта на Мао, си дават сметка почти двадесет години преди Тодор Живков, че „социализмът е едно недонесено“ и че „главният фактор са хората“. Поредният експеримент, наречен от правителството „социализъм с китайски характеристики“, а от неговите западни идеолози – „шокова терапия“,

представлява официално приватизиране на китайската икономика в ръцете на „ръководните кадри“ под маската на „свободния пазар“. Лично групата на капитализма Милтън Фридман посещава Китай, за да окуражи управляващите мутри „да преминат отвъд“. В края на 80-те години на XX век този процес е вече в разгара си. Прословутите събития на Тянанмън през 1989 г. са насочени срещу диктатурата на Комунистическата партия, но и против поредния експеримент. Доколкото е известно, исканията са насочени както срещу политическите репресии, така и срещу протичащите реформи. От 1988 до 1995 г. Китай е страната с най-бързо растящо неравенство в доходите. По индекса на неравенство гнес Китай изпреварва САЩ и дори България и се нарежда някъде в независимата компания на латиноамериканските страни.

В последните години, когато дори българските мутри се научават да изнасят производството си в Китай, заплащите в китайските градове започват да растат по-бързо от икономиката, което кара китайските мутри на свой ред да изнасят производството си в по-бедни страни. В съ-

» » » продължава на страница 8

ТЯХНАТА БОРБА

Великият октомври на социалистите

Пред Българската социалистическа партия стои задачата да извърши нова, съвременна революция, която да върне стабилността на икономиката и социалната сигурност на хората, заяви лидерът на градската организация на БСП Борислав Гучанов по време на честването на 9 септември пред паметника ко-стница в Морската градина на Варна. „Някой се страхува от 9 септември, за това се опитва да подмени историята, защото този период възроди икономиката. Къде са днес корабостроителницата, военният завод, предприятията, които работеха и даваха сигурност на хората в утрешния ден? Днес имаме само дупки по улиците и разруха. Дошло е време за нов 9 септември. За съвременна революция, която да върне бъдещето на хората и на държавата...“, добави той.

Тази изява идеално илюстрира коловоза на партийната „социалистическа“ мисъл. Съдържанието на понятието „революция“ в умовете на лидерите на БСП се изчерпва с ламтежа „да си върнат държавата“. Нагласа, не помръднала и на ко-съм от болшевишките мераци отпреди 95 години – да завземат властта, да извършат политически преврат. Именно с този акт, както и последвалото след октомври (стар стил) 1917 г. укрепване на контрола върху всички обществени сфери, болшевиките погребяха Руската революция,

установиха една от най-свирепите диктатури в човешката история под прикритие на уж правилните лозунги за земя на селяните и фабрики на работниците. Дори изразът „Цялата власт – на Съветите“ се приближаваше до идеала на социалната революция, тъй като предполагаше, че съвети на трудещи се по местоработата и по местожи-веее ще определят сами за себе си какъв живот ще живеят, а по-машабните въпроси ще решават чрез диалог между местните съвети. Само че всички красиви лозунги бяха умишлена демагогия, наподобяваща свобода стръв върху стоманената кукичка на тоталитаризма. Земята и без това беше превзета от селяните (и Махновското движение в Украйна показва как те воюваха за нея), болшевиките за кратко се примириха с този факт; но над съветите беше поставена ръководната шапка на централното правителство, а във фабриките последната дума имаха партийните назначенци, не работническите колективи. Болшевиките налагаха властта си с терор, първите си удари те нанесоха срещу истинските революционери – анархистите и левите есери.

Българските комунисти, днешните социалисти, отцепници от социалдемократи-

ческото движение, винаги са били филиал на съветската комунистическа партия, същите болшевики. И днешните им кухи речи за „нова съвременна революция“ не струват пукната пара. Поредната демагогия, малко словесен балсам за огърнялата и оредяла армия доносници и доза главомайкава романтика за младото попълнение. БСП обаче не се стреми нито към революция, която да е нещо повече от политически преврат, нито даже към печелене на изборите (обратното на революцията), но не защото властта изведнъж е престанала да им бъде сладка. Просто в сегашния кризисен момент поемането на отговорности носи рискове. Кризата на европейската идентичност, следствие от финансовата и икономическа криза, от демографската картина в Стария свят, социалната нестабилност на доскорошната „средна класа“ и предстоящите геополитически сблъсъци заради преситените пазари правят управлението непривлекателно. Някоя власт не жертва себе си за народа. Напротив – жертва условията на живот на преобладаващата част от същия народ, за да уреди себе си и да изпълни поръчката от привилегированите слоеве на населението. Тези, които по време на имитацията на „неж-

на революция“ преди 22 години се облажиха, разграбвайки създаденото от народа богатство, които през всичките тези години трупаха собственост, сега искат гаранции, че ще си запазят легално и нелегално приватизираното, без да връщат нещо, без да отговарят за безчинствата си. Властта е с тях, властта е от тях. Държавата е само инструмент и то инструмент тъкмо за такива цели, никакви други. Българските социалисти прекрасно разбират това. За да съществуват обаче, трябва да баламосват хората, от които зависи мястото на партийната върхушка край копанята с облаги и привилегии.

Лидерите на БСП могат да изречат колкото си искат „революционни“ думички, срамежливо подминавайки истината, че революцията е преди всичко разрушаване на държавността, този враг на човешката свобода, но ясно личи политическият им интерес – общоевропейските партийни структури, една по-дълбока и по-тлъста копаня. При това достъпът до нея не е свързан с никакви сериозни ангажименти към никого. Без негативи от прякото упражняване на властта. Лапат от еврофондовете, предназначени за политическите партии, като в замяна е достатъчно да бъл-

ват брошури с разсъждения, че е нужен „друг Европейски съюз“ – мирен и демократичен.

Европейските социалисти, както и БСП, бяха на власт в страните си, тук-таме още се задържат, но не направиха нищо в полза на „мирния“ ЕС, напротив, оставиха НАТО да се разширява, развиваха и военната промишленост – според указанията от Брюксел къде какво да се произвежда и как да се търгува със смърт. Демократичните им напъни пък доведоха до усъвършенстване на системата за изборни измами, демотивиране на критично мислещите и мобилизиране на твърдия електорат, в резултат на което дори формално получените мандати управляващи се оказват покрепени от малцинството избиратели. Порочната система за имитиране на справедливост се опорочи още повече.

Така че социалистите-държавофили, както европейските, така и българските, ще вдигат врява, ще се преструват на опозиция в парламентите си, но ще се пазят от горещия картоф „власт по време на криза“. Поне докато не се набележи съживяване на икономиката, тогава ще побързат да заемат позицията на спасители на бял кон.

Но кой тогава ще ни спасява от спасителите? •

Николай Телалов

ГОЛЯМОТО ЧУДО

Китай – експериментите продължават

» » » продължава от страница 7

щото време пропастта в доходите между града и селото е постоянна, селяните постепенно губят земята си, с това расте и миграцията към големите градове. На по-старите поколения идва ред да се пенсионират, а поради успешната политика на ограничаване на раждаемостта, настоящата пенсионна система няма да може да удържи натиска. 30 години след началото на последния експеримент, Партията отново трябва да смени курса, за да удържи положението.

По високите етажи са наясно с това. Разправите с политическите противници (преди описвани като контрареволюционери, днес – като корумпирани държавни служители) понякога завършват с официални смъртни наказания, които се радват на широка популярност сред народа. Те обаче не са достатъчни.

На партийния конгрес тази година министър председателят Уен Джинбао призовава за „създаване на разумен и гъвкав модел за разпределяне на доходите“, който е „много важен за социалната стабилност“. Всеки партиен член или кадрър трябвало да бъде загрижен, в противен случай щели да се

повторят „трагичните резултати от „културната революция“ (която, наред с останалото, беше напонила на „кадрите“, че народът е по-силен от тях). Самото семейство на Уен – жена му и децата му – са сред най-прочутите корумпирани китайци, откакто излязоха шифрограмите в Уикилийкс. Други хора от висшето партийно ръководство засега не са подкрепили гумите му. Те отшумяха като тън вич, който никои не разбра.

Тече процес на формиране на „мощно критично движение на интелектуалци, изследователи и политически ръководители, които са единодушни, че е необходимо да бъде създадено законно пространство за протест“. Петима негови представители, настанени на топло в университетите, миналата година разпространяват писмо, според което „се появила бурни социални противоречия, но вероятността те да доведат до сериозно социално напрежение остава слаба“. Все пак „моментът е благоприятен“ за реформи, „изчакването, колебанията и протакането могат да се окажат историческа грешка“. Реформите, които предлагат, са ориентирани към „правото на прозрачна и пълна информация“, „механизми за изра-

звяване“, „първи крачки към саморегулиране и самоуправление“ и „помирителен и посреднически орган“. Ако се поучим от нашата история, никакви „първи крачки“ към каквото и да е самоуправление няма да се случат, докато Партията държи контрола – предложениите мерки са клапани за изпускане на напрежението. Според анализаторите на западните медии, въпреки че се говори, че гласовете на „екстремистите отляво и отдясно“ стават все по-силни, Партията нямала сили да се реформира. На фона на миналото и настоящето на Китай дори такава реформа изглежда забележителни и със сигурност ще срещнат отпор сред „отговорните кадри“, но рано или късно ще бъдат прокарани.

Вече официално се говори за дисбаланс във властта, за криза на етиката в обществото, предизвикана от произвола на диктатурата. Това не са проблеми, които се решават с политически размествания по върховете. Ако китайското правителство не поеме отново пътя на социалните експерименти, рискува след няколко (десетки) години да се изправи пред един милиард гневни китайци, срещу които приказките няма да помогнат. •

Златко

ОЩЕ ПО ТЕМАТА

„Прогрес“ във Фокскон

Помните ли китайската компания, която произвежда хардуер за гиганти като „Епъл“ и „Майкрософт“, и която се прослави печално с масовите самоубийства на свои служители? Компанията е един от най-големите работодатели в Китай, като дава работа на 1,2 млн. души. Освен безплатна храна и квартира, тя уж осигурява на служителите си безплатен достъп до съоръжения за отгъх и дори горещ телефон за психологическа помощ. Заплатите са малко по-високи от средните за района.

„Презадоволен“ от грижите на компанията, работниците намерили нов начин да се забавляват. 2000 души в общежитието на компанията взели, че се сбили помежду си. Имало 40 пострадали и няколко арестувани. Причината още се разследва, обаче не била „свързана с работата“.

В този вид информацията излезе по нашите масмедии. В Без Лого обаче четем: „Сблъсъци между работници и спецчасти на китайската полиция са избухнали във фабрики на Фокскон със 79 хиляди работници в китайския град Тайюан. Размириците са започнали след репресивни действия на охраната на заводите срещу работниците.“

Неофициалната информация в китайската Мрежа е, че няколко охранители са били работник „почти до смърт“. Нататък е ясно, скоро се стигнало до „хаотична сцена, в която голям брой работници бият охранителите“. Разбира се, според отгел „връзки с обществеността“, това е „бой между служители“. Полиците, изпратени за укротяване, са тежковъоръжени специалисти по масови безредици. Въпреки че са екипирани професионалисти и са два и половина пъти повече от „участниците в сбиването“, те са имали нужда от 5 часа, за да „въдворят ред“. В Китай няма синдикати, но според активист по трудовите права от Хонконг „има дълбоко вкоренено чувство на безсилие и гняв сред служителите и то няма друг начин да бъде освободено, освен насилието“. Той препоръчва намирането на „какъвто и да е начин за обсъждане на проблемите“.

Компанията обещава „да направи каквото трябва“.

Големият въпрос, който медиите задават, е „Произвежда ли се iPad в тази фабрика?“, а в Мрежата остава снимка на преобърната изгорена кола. •

ПРОБЛЪСЪЦИ

Човекът. Из „Залезът на капитала“

Аз знам, че има два въпроса, които ви интересуват: „кой съм?“ и „какво искам?“ Ще ви отговоря просто: аз съм човек и искам да живея.

За вас тези отговори са безсъдържателни, празни и кучи. За мен те са най-пълноценният и съдържателен отговор, който мога да ви дам. Не ме разбирате, гразните се, понеже мислите, че ви се подигравам. Не сте доволни, защото за вас тези гуми не означават нищо, а според мен обясняват всичко. Вие обаче искате подробности, а аз не бих могъл да бъда по-изчерпателен. Все пак, ще се опитам да ви обясня:

Вие сте покварили човека с хиляди заблуди – дотам, че сами сте станали техни пленници и без да знаете в кои от тях той вярва и на кои служи, нито можете да си изградите мнение за него, нито знаете как да общувате. Когато се срещнете с някой човек или чуete за него, първото нещо, което правите, е да го причислите към някоя от многобройните групи, да го класифицирате според общоналожените в обществото представи. Успеете ли, сте спокойни – вече знаете дали е от вашата група, или от противниковата. Дали да го възхвалявате, или да го оплювате. За вас това е важно.

Наистина ли са нужни граници? На кого служат те? Кого защитават? Човек от човека или пазят да не би чуждите заблуди да вземат връх над тези, които вие сте наложили, и така да се стопи властта ви?

Важно е да можете да разделите хората според заблудите, които сте им наложили, за да можете да ги управлявате, да ги противопоставяте, да ги използвате. Вие никога не бихте приели, че човекът може да е просто човек. Тази мисъл ви плаши, защото тя би отнела вашето превъзходство, съществуващо единствено на базата на заблудите, които сте наложили над хората. Вие се страхувате да видите общото между вас и мен, между вас и който и да е друг – вие търсите разликата, а аз я отхвърлям. Вие искате да бъдете нещо повече, а аз желая да бъда това, което съм.

Аз съм отхвърлил заблудата на религиите. Аз не вярвам в Бог, аз вярвам в човека. Аз се отскубнах от вашите опити да контролирате живота ми с абсурдното обещание, че ако бъда послушен, ще бъда възнаграден след като умра. Религиите са зло, те настройват хората едни срещу други, карат ги да се избиват в името на това жреците им да имат все повече послушници. Няма по-голяма гавра с разума от тази да пращаш на смърт човек в името на неговото спасение. И така, аз отхвърлям религиите и не ще да изброявам всичкото зло, което те са донесли на човека.

Аз отхвърлям държавата. Това изкуствено образувание, в чието име са загинали милиони хора. Аз го ненавиждам. Наистина ли са нужни граници? На кого служат те? Кого защитават? Човек от човека или пазят да не би чуждите заблуди да вземат връх над тези, които вие сте наложили, и така да се стопи властта ви? Когато две армии застанат една срещу друга, кой воюва всъщност – хората или заблудите, приели формата на доктрини и втъпнени в съзнанието на човека?

Аз отхвърлям всяка една форма на управление, независимо от имената, с които ще я наречете. Аз отхвърлям ва-

шето право да ме управляват без основа на това, че някой друг е гласувал вие да го управлявате. За мен вие сте нелегитимни, вашите закони, укази, правила не важат. Те важат само за тези, които сте успели да заблудите, че без вас, без вашите грижи, без някой, който да ги управлява, светът им ще рухне. Аз знам, че за вас е важно човек да се определи като лъв или десен, като демократ, социалист или националист – важно е да бъде всичко друго, но не и просто човек. Защото вие, когато се наложи, можете много бързо да смените едното си амплуа с друго, а и знаете, че в самата си същност всички тези наименования са просто прикритие за стремежа ви към властта и че хората, попаднали в плен на вашите заблуди, ще се лутат като пилци от една политическа партия към друга, от един строй към друг, без да осъзнават, че всъщност всяко управление има за цел да ги управлява през времето на целия им живот – и да ги управлява в интерес на управляващите и техните приближени.

И накрая, аз отхвърлям най-силното ви оръжие – парите. Това оръжие е по-коварно от религията и по-ограничаващо от държавата. Чрез него вие

» » » продължава на страница 9

„Майските дни“ в Барселона

През цялото време на своето управление – от септември 1936 г. до май 1937 г. – Ларго Кабалеро, който е премиер и министър на войната, служи вярно на контрареволуцията. Както отбелязва Пеѝрац, той спасява принципа на властта, създавайки престиж на правителството. В този процес, той се ангажира дълбоко със сталинистите и техния руск господар. Изглежда Кабалеро няма илюзии относно лоялността на сталинистите, но се лъже по отношение на възможностите си да контролира и да ръководи политиката на правителството; той счита себе си за „испанския Ленин“, който с личността си е в състояние да поддържа равновесието между революционните и реакционните сили, представени в неговия кабинет. Той не иска нито работническите въоръжени милиции, нито редовната армия, не е нито за стария ред, нито за революционния. Обещава на комунистите въвеждане на задължителна военна служба и създаване на солидна отбрана, а на анархистите – революционна война – и всичко това под личното му ръководство. Той не прави нищо и управлението му се характеризира с военни поражения и с консолидация било на държавните ин-

ституции, било на контрареволуционната власт. „Испанският Ленин“ постига целите си, що се отнася до сталинистите. Неговата съетност и инат му пречат да стане инструмент на компартията и през месец март 1937 г. той е почти напълно изолиран, дори от UGT, от който зависи властта и авторитетът му като шеф на синдикалата. Моментът да бъде заместен от по-удобен за руските директиви политик изглежда е настъпил. Нещо повече, сталинистите и техните реакционни съюзници се чувстват вече достатъчно силни с подкрепата на реконструираниите в тила военни сили и на специалните служби на правителството на Кабалеро, за да елиминират най-после мощното влияние на революционните организации. Първата им мишена става антисталинската каталонска работническа марксистка партия POUM, след което възнамеряват да проведат концентрирана атака срещу CNT-FAI. В началото на 1937 г. те започват изпълнението на проектите си с помощта на провокации и изолирани маневри (в Молинс де Лобрегат, Фатарела, Пуигсерда). В същото време каталонското правителство издава 58 декрета, с които цели да за-

гуши Социалната революция чрез засилване на правителствения контрол върху колективизираните предприятия и налагане на нови такси върху производството. През месец март с един декрет се разпускат патрулите за охрана на вътрешния ред и се прокламира, че контролираните от правителството въоръжени сили в тила са „департизирани“ и „десиндикализирани“. В същото време е изработен план за „разоръжаване на работниците в тила“. Който притежава оръжие без официално разрешително, се обезоръжава и дава под съд. Не може да има никакво съмнение относно скритите намерения на авторите на тези маневри. В случая реакциите на редовите бойци са такива, че техните „представители“ в каталонското правителство се оказват принудени да се обявят против декретите, което предизвиква нова правителствена криза. Декларациите на регионалния Комитет на CNT-FAI в Барселона са ясни и макар да спазват сътрудничеството с партията, те демонстрират много по-голяма решителност, отколкото в предишните случаи. Личната намеса на президента Компанис на 26 април 1937 г. води до създаването на временно уп-

равление на Барселона с представители на CNT, UGT и каталонските автономисти. Това обаче не може да спре реалната криза, по време на която правителството, инспирирано от сталинистите, ще се сблъска с революционерите в Барселона. Симптом за царуващата атмосфера в Каталония е отказът на сталинистите да участват в честването на 1-ви май, както и действията на полицията по улиците на града, опитваща се да предизвика хаос. Органът на CNT Solidaridad Obrera (от 2 май) отговаря ясно на провокации: *„Въоръжените работници са единствени гаран-ти на Революцията. Опитите да бъдат разоръжени означават преминаване от другата страна на барикадата. Никой комисар или съветник не може да заповядва на работници, които се бият с повече жертвоготовност и героизъм срещу фашизма от всички тилови политикани взети заедно, чиято непоследователност и безсилие са всеизвестни. Работници, не се оставяйте да бъдат разоръжени, под каквато и да е претекст!“* На следващия ден – 3-ти май, в 3 часа – правителството предприема своята първа организирана атака, като провокира улични боеве в Барсело-

на, които продължават няколко дни и струват живота на най-малко 500 работници. Над 1000 са ранените, а затворите за пореден път са напълнени с революционни бойци. Тук ние не възнамеряваме да разглеждаме подробно „Майските дни“, защото е говорено много за кървавата борба в Барселона и цяла Каталония. Литературата е в изобилие и читателят може да прочете разказите на многобройни очевидци, както и официалните версии на партии и организации, взели участие в борбата. (Препоръчваме на читателя: *„Трагичните дни на май“*, Барселона, 1937 г. от Агустин Суши. Това е официалната версия на CNT-FAI, публикувана на много езици. Тя съдържа ежедневни доклади за борбата в Барселона, без събитията в провинцията. На 2 юни 1937 г. в Лондон е публикувано и едно допълнение *„Испания и Света“*. Също в *„Свободна Каталония“* от Джордж Оруел, Лондон 1938 и една просталинска версия от Франк Елинек за *„Гражданската война в Испания“*, Лондон 1938 г., с всички обичайни фалшиви интерпретации.) Ние ще анализираме само политическите аспекти на борбата. •

(следва)

ПРОБЛЯСЪЦИ

Човекът. Из „Залезът на капитала“

» » » продължава от страница 8

сте успели да поробите всички и да ги държите в подчинение. Парите успяват да пречупят всеки, изплъзнал се от останалите ви капани. Аз обаче ви казвам – вижда се крайт им, защото дори и вие попаднахте под тяхното влияние. Вие накарахте хората да повярват в тяхната сила и всемогъщество, да повярват, че всички проблеми се решават единствено и само с пари, че самият живот е нищо без парите,... и им ги отнехте. Сега попадате под ударите на разгневената тълпа – тълпата, вярваща в силата на парите. Те чупят, палят и убиват в името на парите. Те идват при вас, за да вземат това, без което ги научихте, че не могат да съществуват. Те искат да живеят, но не могат да си представят, че могат да живеят без пари. Вие ги научихте на това и сега ще си понесете последствията. Вие превърнахте парите в символ на свободата, докато всъщност те са истинската спирачка за човешкия прогрес.

Вие превърнахте парите в символ на свободата, докато всъщност те са истинската спирачка за човешкия прогрес.

тинския прогрес, а единствено следващия път на печалбата. Вие накарахте всички да работят за пари, да творят за пари, да учат за пари, да вярват, че действията им са смислени единствено и само, ако носят печалба. Да градят своето самочувствие върху дебелината на портфейла, да вярват, че живеят само ако могат да си купят нещо и че с пари може да се купи всичко. Да, вие изпразнихте живота от съдържание, за да го изпълните със заблуди. Вие почти успяхте да унищожите човека. Но днес, точно когато сте най-силни, когато сте на крачка от абсолютния контрол, вашата система се пропуква и показва истинското си лице. Човекът се отърсва от заблудите, от оковите на вековните догми, и се ражда наново. Битката за чове-

ка тепърва предстои. Заблудите ще бъдат отхвърлени, оковите – строшени, светът ще поеме по нов път. За мнозина все още пътят е неясен, мнозина се страхуват да отхвърлят изцяло правилата, но които сте ги гресирали, мнозина все още не подозират какво представлява тяхната същност. Мнозина все още вярват, че е достатъчно само да ви сменят с други – по-добри и по-смели – и да запазят правилата такива, каквито вие сте ги изградили, но това само ще удължи процеса на осъзнаване и ще го направи по-болезнен. Всъщност всичко е толкова просто, толкова лесно, толкова ясно, че никой не вярва, че е възможно да бъде така. Живели столетия сред правила и заблуди, ограничаващи тяхната човешка същност, хората са забравили

как да общуват помежду си, как да се общават искрено, как да си помагат безкористно, как да работят заедно. Мнозина все още не могат да приемат, че дълбоко в себе си хората, които ги заобикалят, са същите като тях, имат същите стремежи, същите усещания, че изпитват същите чувства. Все още има хора, възприемащи останалите единствено въз основа на изкуствено наложени признаци като религия, националност и богатство и това ги обръква и им пречи да бъдат щастливи заедно с всички. Мнозина все още не осъзнават, че именно вярата в силата на тези признаци позволява на малцина да ги управляват и да определят бъдещето им, че именно чрез тях тези, които искат да им служат, осъществяват древното правило „Разделяй и владей“.

Запитвали ли сте се какво ще стане, ако утре повярват в Човека, а не в Бога? Ако откажете да признаете всяко право, всеки закон, наложен ви от властта, и започнете да се вслушвате единствено в гласа на сърцето си? Ако замените парите с човешка взаимопомощ и солидарност? Аз знам: тези, които са окупирали властта, които са решили, че са ви поробили завинаги, ще бъдат низвергнати от своето положение и ще бъдат принудени да станат човеци или да умрат. Лесно е – единственото, което трябва да направите, е да вярвате в човека и в нищо друго, да вярвате в себе си, да повярвате, че действително сте разумно същество, а не кукла, осъдена на живот. Защото днес, благодарение на заблудите, животът за мнозина е мъчение и наказание, а всъщност той е единствен и незаменим и надали ще имате друг шанс да изпитате това, което е неговата същност, а именно да се насладите на красотата на Вселената, да се чувствате жив, да се чувствате човек. Започва епохата на залеза на Капитала. Започва епохата на Човека – такъв, какъвто е в своята същност: разумно същество. •

Чергар

Правото на бунт

Когато властта системно нарушава своите фундаментални задължения, гражданът има право да скъса своя договор с държавата (но не и връзката със съгражданите си), при което държавата губи правото си законно да съди такъв гражданин за упражнено от него насилie спрямо свои представители и институции. Разбунтувалият се гражданин и всички присъединили се към него са част от обществото и са в правото си да откажат изпълнение на всякакви задължения към властта. Те вече нямат морални задръжки да не използват насилie.

За бунтовника всяка държавна власт става незаконна, а държавните силиви структури се разглеждат като вражески сили, спрямо които е легитимно да се използва всяко средство. Спазват се единствено онези ограничения, които спазват и държавите, водейки войни помежду си.

Това не са гуми на Бакунин, нито на Ленин или Че Гевара. Цитатът (небуквален заради двоякия превод, но с точно предаден смисъл) принадлежи

лежи на Тони Оноре, професор юрист от Оксфордския университет, от неговата лекция „Наказателното право и човешките права“.

Тоест по въпроса дали е морално или законно да оказате съпротива на полицията при улични протести или размирици, отговорът се търси не в Наказателния кодекс, а в Женевската конвенция.

Същата логика присъства и във Всеобщата декларация за правата на човека, където черно на бяло **се признава правото на граждани-те на въстание срещу тирания и потисничество...** като крайно средство.

Анархистите, както и други революционери, открай време твърдят, че не са престъпници, а военнопленници във война, която властта води против собствения си и чужди народи, откакто свят светува. Тоест, откакто светува светът на държавите – от 6000 години насам (от поне 60 000 години съществуващо биологически съвременно човечество). При това държавната форма за управление на обществото се налага окончателно едва

Не
съществува
държава,
поне не и на
тази планета,
която да
не погазва
написаните
от нея
самата
закони.

преди 200 години и то не навсякъде.

Къде е уловката?

Във фразата „като крайно средство“. С една дума, на потиснатите и ограбваните им се предлага да изминат дългите законопослушни процедури, пък накрая, ако оцелее някой от откритите протестиращите, може

и да хванат камъните и пушките.

Има и още една уловка. Правото на бунт е признато само ако държавата не е „правова“. Коемо ще рече – ако държавата не спазва собствените си закони. Изисква се да се докаже, че държавата не ги спазва – и всичко е наред. Уж.

Не съществува държава, поне не и на тази планета, която да не погазва написаните от нея самата закони. Управниците винаги проявяват снизходителност към собствените си нарушения и се държат крайно сурово към законоотстъпниците от народа. При все това няма под това слънце държава, която да не твърди, че е правова, че нейните закони са най-добрите и справедливите и да не държи цяла армия от юристи, обучени на словоблудното умение да изкарат черното бяло, а ако им наредят – и всички цветове на дъгата.

Ярък пример в момента е Сирия. Какво още трябва да се случи там, та западни и източни правителства да благоволят да признаят на сирийците правото да избегнат своите убийци?

Уловката обаче има и своя противоуловка. Държавата твърди, че съществува за народа. Пъчи се, че управлява от негово име и за негово благо. Това означава, че не държавата е тази, която сама ще се нарече „правова“. Само народът може да оценява дали е такава.

Значи той спокойно може да посяга към камъните, сопитите и пушките с текста на Женевската конвенция в джоба и да си разчиства сметките с държавата и нейните безочливи представители. Ако пък не е сбрал толкова кураж, да не плаща на държавата данъци, акцизи и други ангарии, да не финансира бячите на властта. Защото само глупациите и страхливците ядат бой и дават пари за това.

И така, докато не му писне да си играе на коридга с алчната и лицемерна държава. Направо да я предаде за вторични суровини, барабар с нейното фурнаджийско-лопатно право и заплетена законност, а после да си живее по правилата на здравия разум, които определя сам и в съгласие с околните. •

Васил Арапов

КОЛОНА НА БИВОЛА

Българската организирана престъпност

У И К И Л И Й К С З А Б Ъ Л Г А Р С К А Т А Д Ъ Р Ж А В Н А М А Ф И Я

» » » продължава от миналия брой

Първоначалните дейности на ТИМ се развиха около събирането на лоши заеми – вид бизнес, който допринесе за отрицателния обществен облик на групировката, но все още си остава една от основните ѝ дейности плюс предоставяне на услуги, свързани с охрана, в област Варна. В средата на 90-те, групировката се разклони към земеделие и хранителни продукти и настоящите ѝ интереси включват съхранение на зърно, отглеждане на бройлери, както и винарската изба СУХИНДОЛ (чрез фирмата СЕВЕРКО-ГЪМЗА) – избата произвежда основно червени вина за местния пазар и за износ. Във Варна ТИМ са навсякъде. Медийните им интереси включват телевизия М-САТ (телевизионен канал, базиран във Варна, излъчващ в цялата страна, излъчва и сателит), още 5 кабелни телевизионни станции, 2 кабелни телевизионни оператора, радио Алфа (коемо излъчва и в цялата страна), вестник „Черно море“ (вестникът с най-голям тираж във Варна и областта) и рекламна агенция, която обслужва тези медийни интереси. ТИМ също притежават вериги от ресторанти, кинозали, видеоотеки, спортни центрове, клубове

за интернет залагания и бинго зали. Наскоро започнаха голям проект, наречен АЛЕЯ ПЪРВА, където се планират 7 хотела, 500 заведения за хранене и забавления и 300 магазина на площ от 250 акъра (1 кв. км – бел. ред) на ивица на черноморския бряг близо до Варна. ТИМ контролира едни от най-големите кариери за инертни материали, и чрез търговското си гружество ХИМИМПОРТ има и значителен дял в производството и продажбите на изкуствени торове, нефтени продукти и химикали. Точно ХИМИМПОРТ имаше важно участие и подпомогна придобиването от ТИМ на ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА (ЦКБ), всъщност най-значимата придобивка на ТИМ досега. След ЦКБ, ТИМ продължиха да разширяват операциите си във финансовия сектор, включително чрез застрахователната компания АРМЕЕЦ. Отново чрез ХИМИМПОРТ, през 2002 г., ТИМ придобиха мажоритарен дял в Нютон Файненшъл Мениджмънт БГ, притежател на българската пенсионна застрахователна компания СИЛА. От тогава Нютон се преименува на ЦКБ ГРУП АСЕТС МЕНИДЖМЕНТ. ТИМ се възползваха от значителното си присъствие във финансовия сектор и въвежда паза-

руване на едно място – комбинирано банкиране, застраховки и пенсионни застраховки. През 2003 г. ХИМИМПОРТ купи 49% от втория по големина самолетен превозвач в България – ХЕМУС Еър, като покъсно придоби всичките 100% от Хемус. През 2004 г. ХИМИМПОРТ също придоби 100% от една по-малка авиокомпания VIAGGIO; тази придобивка беше одобрена от най-големия акционер във Viaggio, ТОДОР БАТКОВ (вижте раздела РУСКО ВЛИЯНИЕ), който е адвокат на Майкъл Чорни и негов личен представител. Смята се, че с тази комбинирана собственост в Хемус и Viaggio, ТИМ насочват апетита си към официална български превозвач България Еър, който скоро ще бъде приватизиран.

В. (С) ВАИ ХОЛДИНГС (преди това ВИС и ВИС 2). Основана през 1991 г. от бившия борец Васил Илиев. Инициалите на групировката са съкращение от Васил Илиев Секюрити. След като е отнет лицензът на групировката да извършва охранителни услуги, тя е преименувана на ВИС 2. През 1994 г. Илиев основава във Враца брокерска фирма ИМПЕРИАЛ. През 1995 г. Илиев е застрелян и по-малкият му брат ГЕОРГИ АНДРЕЕВ ИЛИЕВ (български гражданин, роден на 22

юли 1966 г., с прякор „ЖОРО“) поема ръководството на ВИС 2, и след това го преименува. „Жоро“ Илиев е признатият лидер на ВАИ, но неговият агюлант НИКОЛАЙ МИРЧОВ ЦВЕТИН (български гражданин, роден на 27 февруари 1965 г., с прякори „БЛИЗНАКА“ и „КОКО“) се счита за човека, контролиращ голямата част от фирмите и дейностите на групировката. Други високопоставени членове на ВАИ са: АНТОН БОЯНОВ и ПЛАМЕН ВАСИЛЕВ ТИМЕВ (български гражданин, роден на 2 март 1952 г., с прякор „ГАНДИ“). През ноември 2003 г. друг високопоставен член на ВАИ, МЕТОДИ ЗЛАТАНОВ МЕТОДИЕВ (български гражданин, роден на 12 октомври 1965 г., с прякор „МЕТО ИЛИЯНСКИ“) изчезна и докато полицията смята, че е или отвлечен или убит, възможно е също така той да се укрива. Преди да бъде прострелян и убит в Амстердам, през декември 2003 г., КОНСТАНТИН ДИМИТРОВ (български гражданин, роден на 21 ноември 1970 г., с прякор „САМОКОВЕЦА“) беше един от най-големите трафиканти в страната и най-важният наркобарон. Георги Илиев, роднина на Димитров, му беше дясна ръка. След убийството на Димитров ВАИ успяха да задържат контрола над паза-

ра на наркотици чрез АНТОН ПЕТРОВ МИЛТЕНОВ (български гражданин, роден на 28 октомври 1973 г., с прякор „КЛЮНА“), за който се смята, че е наследил нарко- и контрабандните операции на Димитров. Друг от най-близките приятели на Георги Илиев, ДИМИТЪР ИЛИЕВ ДЖАМОВ (български гражданин, роден на 15 юли 1960 г.) се свързва с търговия с наркотици в централна и южна България. Смята се, че Джамов, който е и вносител на природен газ от Русия, се занимава и с пране на пари и има връзки с турската организирана престъпност чрез турския бизнесмен ЯМАН ХАКИ НАМЛИ. Джамов е бивш борец и е започнал кариерата си в организираната престъпност като шофьор на починалия Илия Павлов (вижте МУТИГРУП). Като най-голям играч на пазара на наркотици ВАИ контролира пътищата на трафика им, производствените обекти и разпространителските мрежи. Групировката се занимава и с трафик на крадени автомобили от западна Европа към бившия Съветски съюз. Други криминални дейности включват изнудване и рекет, незаконна търговия с оръжие, залагания, проституция и контрабанда. •

(следва)

Балканската война – какво празнуваме?

Официалната история се гордее с постиженията на военната техника и мисъл при водене на бойните действия в хода на Балканската война: тактиката „огневи вал“, стрелковите атаки в разпръснат строй за противодействие на картения огън, първото радиоизлъчване, използване на авиация и балони, нови типове артилерия и нови видове укрепления. Фактите говорят за множество военни наблюдатели от всички европейски страни, представители от Азия и Америка. Великите сили използвали балканските междуособни касапници като репетиция, като полигон за малко по-късно разразилата се световна месомелачка №1, завършила с войнишки бунтове срещу собствените офицери и правителства, с революции и изчезване на империи от политическата карта на света.

Официалната история гласи, че през 1912 г. се е водела война за национално обединение, война за освобождаване на останали поробени от Османската империя територии.

Фактите пък говорят за това, че имотното състояние на населението не се е подобрило, като изключим

Бдинци-Обезвѣшчаване

дискриминацията по верски и етнически признак. Фактите говорят за масови насилия срещу турци и други мохамедани, за изселвания и грабежи. Тоест дискриминацията не е изчезнала, просто се е прехвърлила от едните върху другите. Фактите говорят, че войниците са загивали заради амбициите на един гребен монарх, заради изгодата на младата българска буржо-

азия, че тези войници са убивали социално сходни със себе си хора, воюващи пък за амбициите на своя султан и своите изедници феодали.

Накрая амбиции и лакомии на български, сръбски, гръцки и румънски чорбаджии и властници се сблъскват – теква още кръв на сиромаси с войнишки униформи.

Официалната история нарича Сръбско-българската

война от 1885, вследствие агресията на сръбския крал заради Съединението, братоубийствена. Вглеждането във фактите на Балканската и Междусъюзническата войни не позволява да се открие разликата им с онази, „братоубийствената“. Селяни стрелят, колят на нож, разбиват глави с приклади на други селяни. Занаятчиите гърмят със снаряди други занаятчиите. С

какво накрая бяха възнаградени победителите в битките? Не генералите, не кралетите и министрите – войнишката маса, омазана с кал, кръв и изпражнения, какво получава? Ордени и паметници. И по мънишко мародерска плячка за по-дебелоокуите. Не може да се сравни с тлъстата хапка, погълната от банкери, фабриканти и едри земевладелци, благословени от София, Атина, Белград и Букурещ.

Какво общо има всичко това, което се чества, с представите на Левски за чиста и свята република, с мечтите на Ботев за федерация на свободни народи? *Всеки човек, който почтено си изкарва хляба, без разлика на род и вяра, има всички права и свободи, а за деспотите – куршум и кама.* Така са виждали революционерите устройството на Балканите, на целия свят, след като тираните бъдат победени, а измекарите им – прокудени. България и светът през 1912 обаче хич не са приличали на светлите идеали на Апостолите на свободата. Не приличат и днес, през 2012 г.

Навярно властниците тъкмо това празнуват, въпреки че ни в тържеството си? •

Хасан Девринджи

ЖИВОТ БЕЗ УПОЙКА

Дрогираните

„Джи-пи-то ми изписа ново лекарство, не онова розовото Деанксит, дето е за всички, та глътвам го и за нищо не ми пука! Ксанакс се казва“ – споделя напълно адекватна на вид пенсионерка на своя връстница, която ѝ отговаря без колебание: „На мен и така не ми пука“.

Неволно дочутият разговор в обществен транспорт като рибарска кучица повлича оставащите досега без внимание заглавия от вестници, теми по радиото, телевизионни коментари. Например твърденията на уважавани френски медици, цели професори, че **всяко второ лекарство в света е безполезно**, а някои дори представляват пряка опасност. Те призовават за незабавно изтегляне от аптеките на повече от 50 лекарства, като в списъка фигурират препарати срещу рак, неврологични болести, остеопороза, психостимулатори, антидепресанти, контрацептиви от новите поколения, препарати против пушене, диабет, сърдечносъдови заболявания. Според авторите на изследването те при-

чиняват повече вреди, отколкото ползи.

През 2008 година започна сегашната криза, слуховете за цялото кончина всеки път се оказват преувеличени. Оттогава **потреблението на лекарства е нараснало с 25%** и продължава да гони рекорди. Националната статистика признава, че най-големите харчове на населението днес обхващат горива, храна и лекарства. Коментатори, повечето сами фармацевти или лекари, отсичат: **всеки пети гражданин на тази страна е на хапчета** против депресия, заради нарушения на съня, на общи успокоителни. Все симптоми, предизвикани от болната социална среда, от неуредиците в бита, от напрежението в работата, от несигурността в бъдещето. Не веднъж и не два, а като редовен шлагер хората споделят, че отиват на преглед, който трае 10 минути, излизат от кабинета със зелени рецепти в ръка. Хапчета, хапчета, хапчета. Пиеш едно – и не ти пука.

Рецептите се раздават щедро, защото така е по-лесно за лекаря. Нали го ка-

рат да играе по търговските правила. Той си има търговски интерес – мъничка част от интереса на фармацевтичните корпорации. Малцината все още загрижени за пациентите пък избират „по-малкото зло“ – след като не могат да помогнат трайно, поне да облекчат страдащите. С антидепресанти. Навярно доста народ с бели престилки сам закусва, обядва и вечеря с медикаменти – и те хора, и те под напрежение.

Да, има и такива, които не предлагат „химия“, говорят за „освободено мислене“, за „справяне с проблемите“, но към какво се свеждат техните терапевтики? Към примирението, че „светът е прекрасен такъв, какъв-

то е“. Може би на някой това изглежда като откровение, обаче нищо прекрасно не се съзира в света на мутрите, света на монополистите. Тъкмо този свят е способен да окаже най-прякото въздействие върху индивидуалните светове на „освободено мислещите“. Извратено е това внушение, че светът става прекрасен, ако си затваряш очите за мръсотията.

Къде е държавата? – веднага се сепват законопослушните граждани. На мястото си е, къде другде. Държавата е просто най-големият монополист, най-изявената мутра – и така е по рождение, така е по нейното предназначение. Чиновници произнасят наглед правилни речи. Искат контрол, в интерес на пациентите, естествено. На дело държавата се интересува как да си върже бюджетните сметки. На дело нейните представители при това връзване предвиждат сух остатък, който да приберат. Наркотичните зависимости от лекарства не ги притесняват, напротив. Замаяният от химия електорат създа-

ва по-малко проблеми на управниците, а страничните ефекти стоварва върху главите на ближния си. Пък и купува, нали? Потребява същите пусти хапчета. Това се отчита като „съживяване на икономиката“ и като положителна дейност на НЗОК.

Изход? Очевидно е. Промяна в самата болестотворна среда. Смяна на приоритетите на обществото, понеже сегашните, чисто печалбарските, както и лидерските, с нищо не отговарят на жизнените ни нужди. Разковничето лежи отново в социалната активност. Тъкмо тя обаче става все по-трудна, а дори и несъвместима с хапчетата „да не ти пука“.

Оттук не следва, че човек не бива да си пазва здравето и чрез „химията“. Както има една популярна приказка, „болестите са от нерви“. Никои не е против „лекуването на нервите“. Нека само внимаваме покрай „нervите“ да не „излекуваме“ и волята си за съпротива, жаждата си за обикновена човешка справедливост и достоен живот. •

Николай Телалов

КНИГИ, КОИТО СИ ЗАСЛУЖАВАТ

Прозренията от КЕЙ-ПАКС

Забележителната екранизация (2001) на първия роман от серията „КЕЙ-ПАКС“ (K-PAX) няма касовия успех, обичайно свързан с фантастичните продукции, въпреки участието на добри актьори като Кевин Спейси и Джеф Бриджес. Касовите продукции най-често са поразителни, по-героични, по-далечни от бъркането в язвите на съвременния свят. Проблемите там се развяват набързо за разтуха, без да се намеки за вида неотложна терапия, преди същите тези язви да убият пациента.

Самият филм „КЕЙ-ПАКС“, въпреки достойнствата си, бледнее пред текста на романа на Джин Брьор, публикуван още през 1995. Той също не става „бестселър“ и нищо чудно. Поддръжниците на сегашното устройство на света надали биха се натискали да продават и рекламират книга, в която направо се казва:

В доклада имаше предложения за лечение на земните социални болести: унищожаване на религиите, капитала,

– На КЕЙ-ПАКС няма правителство.

– Какво значи това – анархия?

– И така може да се каже.

– Кой строи пътищата? Болниците? Кой ръководи училищата?

– Джин, помисли, не е толкова трудно. На КЕЙ-ПАКС каквото трябва да се свърши, се върши.

– Ами ако никой не забележи, че нещо трябва да се свърши? Ами ако някой знае, че нещо трябва да се свърши, но отказва да го свърши? Ами ако някой реши нищо да не върши?

– На КЕЙ-ПАКС такива неща не стават.

– Никога?

– А защо да стават?

– Ако не са доволни от заплатите например.

– На КЕЙ-ПАКС няма „заплати“. Нито каквито и да било пари.

– Няма пари? А с какво разменят?

– Не „разменяме“. Слушай си пациентите, бе, докторе! Казах ти – ако има работа за вършене, вършиш я. Ако на някой му трябва нещо твоё, даваш му го. Това решава маса проблеми и върши идеална работа на нашата ПЛАНЕТА вече няколко милиарда години.

национализма и семейството като основна социална и образователна клетка. Тези елементи на нашето общество, парадоксално възприемани от повечето хора като нещо скъпо и ценно, от гледна точка на прищялца бяха абсолютно порочни. Докладът бе категоричен, че ако не ликвидираме изброените пороци, прогнозата за човечеството не е добра. И за изпълнението на промените, според думите на проут, няхаме повече от едно десетилетие срок. В случай на бездействие в тази насока, заключаваше докладът, „животът на хората от ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ не ще изтрае и един век“.

За съжаление нито един от романите за планетата Кей-пакс не е преведен на български, въпреки че би стоял много добре на виртуалните лавици на някоя електронна библиотека, подобна на Читанка.инфо, откъдето да отваря очи, да буди умове и да запалва сърца за необходимото в защита на живота на хората от Земята. •

Николай Телалов

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв
2. Национално освобождаване и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Достоев живот – Трифон Терзийски	4 лв
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2х7 лв

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизмът?	2,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.10.1931 г. в гр. Хасково под редакцията на Делчо Василев (Изгес) излиза анархисткият литературен вестник „Идеи“.
- На 07.10.1900 г. в с. Горски извор, Хасковско е роден Митко Ганев – Атанасов (Орманов), сформирал през 1921 г. първата анархистка чета в България (Първа хасковска анархистка чета) и втората Хасковска анархистка чета „Христо Ботев“.
- На 07.10.1971 г. в гр. Перник почина анархистът Димитър Василев Стоянов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишките концлагери и затвори.
- На 09.10.1875 г. умира френският социалист-утопист Шарл Фурье.
- На 10.10.1989 г. е създаден Чехословашкият анархистки съюз (ЧАС), продължител на ЧАФ.
- На 11.10.1864 г. в Лондон е създаден Първият Интернационал.
- На 12.10.1996 г. в гр. София умира известният анархист Георги Хаджиев, емигрант във Франция, участник в Испанската революция 1936-1939 г., автор на много книги върху анархистките идеи.
- На 12.10.2003 г. в гр. Коприуцица почина анархистката Мария Лукова Желязкова, преминала през болшевишките

концлагери „Ножарево“ и „Белене“.

- На 13.10.1909 г. е убит от иезуитите испанският педагог и безвластник Франциско Ферер – основателят на модерното училище в Барселона.

- На 15.10.1919 г. в гр. София под редакцията на Петър Урумов излиза ученическото анархистко списание „Ученическа пробуда“.

- На 17.10.1897 г. в гр. Хасково е роден анархистът Жеко Георгиев.

- На 17.10.1901 г. в гр. Ловеч е роден известният анархосиндикалист Пано Василев.

- На 20.10.1934 г. в гр. София под редакцията на Георги Жечев започва да излиза последната година на анархоиндивидуалисткия вестник „Мисъл и воля“.

- На 24.10.1897 г. е роден Петър Канев Букурешлиев, четник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и редактор на речника за свободно устройство на живота.

- На 25.10.1925 г. в с. Крайници, Дупнишко е роден анархистът Димитър Петров Биболев, прекарал дълги години в болшевишките затвори в Шумен, Ловеч и Плевен.

- На 26.10.1894 г. в с. Косарка, Габровско е роден анархистът Гено Пенев Даскалов, преминал през фашистките и болшевишките душегубки.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Г. Константинов, София	100 лв
3. Владо Кармалски, София	100 лв
4. Никола Александров, Мангра	10 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв
6. Кръстю Павлов, Благоевград, в памет на Кръстю Хаджииванов	100 лв
7. Благой Радев, Дупница	50 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.anarchy.bg

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор

А. Ванчев

предпечатна подготовка

Свободна мисъл

АБОНАМЕНТ 2012

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталоген номер 649

